

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 150d broj 674

OKO ZA OKO

Jane Mark

OKO ZA OKO

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)
– RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašček**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

JANE MARK: OKO ZA OKO

Recenzija: **Božo Stančić**
Copyright: **Josip Supić**

LASO 674 izlazi 12. 9. 1986.

I

Brett je strasno privukao djevojku i pokušao je poljubiti, ali se ona krajnjim naporom izvukla iz njegova zagrljaja.

— Zar si poludio, Brette? Samo nam još treba da nas netko vidi — zadihano je rekla i preplašeno se ogledala.

— Tko bi nas ovdje mogao vidjeti? — neraspoloženo je odvratio i popravio šešir. Gnjev koji se u njemu već duže vrijeme skupljao odjednom je izbio kao lava iz tek probuđenog vulkana. — Dosta mi je toga glupog skrivanja, Carol. Ponašamo se kao da smo dvoje zločinaca, a ne kao momak i djevojka koji se vole i namjeravaju se vjenčati.

— Smiri se, Brette. I sam znaš da još neko vrijeme moramo pričekati. Kad bi moj otac sa-
zao... — započela je ona, ali ju je on ljutito prekinuo.

— Do vraga i tvoj otac! Možemo se vjenčati i bez njegova pristanka. Ne može baš sve biti kako njemu odgovara!

Njezino lijepo lice dobilo je zabrinut izraz. Tihim ali odlučnim glasom je rekla:

— Tako nešto ne dolazi u obzir. Vrlo dobro mi je poznata

njegova nagla priroda, ali ipak mi je otac. Nakon majčine smrti ja sam mu jedina preostala. Ne mogu ga iznevjeriti, i to sad kad sam mu najpotrebnija.

On više ništa nije rekao, ali se sav pokunjio. Bilo joj ga je žao, ali je to ipak nije pokolebalo u njezinoj nakani. Nježno mu je promrsila kosu i prošaptala:

— I sam znaš da te volim, a to ti je vjerojatno najvažnije, Brette. Obačavam ti da ću oca obavijestiti o našim planovima, ali prethodno ga moram na to pripremiti. Ionako već svi na ranču naslućuju našu vezu. Prije ili poslije to će doći do njegovih ušiju. Najvažnije je da se strpiš još malo. — Strpi se, strpi! To je jedino što mi znaš reći. Zanimam me kad ćeš reći nešto drugo?

— Uskoro, dragi — rekla je umiljatim glasom i brzo mu se primakla. Poljubila ga je i prije nego što se uspio snaći okrenula se i potrčala svome konju, spretno odvezala uzde i vinula se u sedlo. Prije nego što je potjerala konja još mu je jednom mahnula, a onda je nestala u velikom oblaku prašine koji je vranac ostavio iz sebe.

Brett je još dobre pola minute

kao začaran gledao za njom, a onda se trgnuo i procijedio:

— Da mi je netko prije pola godine rekao da će me jedna djevojka ovako vući za nos, nasmejao bih se i rekao mu da laže.

To mu nije popravilo raspoloženje. Ludo je bio zaljubljen u Carol, i jedino što je želio bilo je da se njome oženi. Na trenutke mu se činilo da će poludjeti. Bila mu je tako blizu, a opet tako daleko. Vidao ju je svakog dana, ali joj se nije smio približiti. Razgovarali su tek dva ili najviše tri put tjedno, kad bi im se pružila prilika da se nađu nasamu. Pa i to je bilo nakratko, jer se Carol bojala da njezin otac nešto ne nasluti.

Potajno je ostavljala Brettu poruke kod koralu s konjima. Ona je uvijek određivala vrijeme sastanka. Mjesto je bilo uobičajeno: šumarak čempresa, udaljen nekoliko kilometara od ranča, kamo gotovo nitko i nije zalazio.

Iako se na prvi pogled činilo smiješnim to njihovo skrivanje, to je bilo nužno jer je Carol Ridgeway bila kći rančera, a Brett je bio samo jedan od desetaka kaubojica koji su čuvali njegovu stoku. Stari James Ridgeway pripadao je tipu ljudi koji su se u to vrijeme sve rjeđe mogli sresti. Bio je izravni potomak prvih doseljenika koji su na »Mayfloweru« doplovili na novootkriveni kontinent i na to je bio vraški ponosan. Potjecao je iz bogate istočnjačke obitelji, i to se vrlo lako moglo zaključiti pošto bi progovorio samo nekoliko riječi. Njegov engleski se razlikovao od iskvarenog jezika kojim su govorili priprosti ljudi

na Zapadu. Pa ipak, svi su ga cijenili, i to ne samo zbog njegova bogatstva. Iz njega je naprosto zračio autoritet. Navikao je da ga svi slušaju, kao što su obični ljudi navikli disati i o tome nisu ni razmišljali.

Kad je započeo građanski rat, Ridgeway se odmah prijavio u vojsku Sjevera. Brzo je napredovao, zbog svog porijekla, no još više zbog svojih sposobnosti, te je kraj rata dočekao kao pukovnik. Usprkos očekivanju svoga ostarjelog oca da će preuzeti obiteljsku tvrtku, ni trenutka nije oklijavao. Posao je prepustio mlađem bratu, a sam se nastanio na području Nebraska. Za vrijeme rata je na tom teritoriju proveo nekoliko mjeseci. Odmah se zaljubio u taj brežuljkasti kraj, kao stvoren da na njemu pase stoku.

Kupio je nekoliko tisuća akri zemlje i počeo uzgajati goveda. Kao pronicav i vješt poslovni čovjek, odmah je uvidio da u kratko vrijeme može udvostručiti kapital. Dugogodišnji građanski rat potpuno je iscrpio zalihe hrane, pa su stanovnici istočnih država doslovce gladovali. Stada stoke iz Teksasa sporo su i neredovito dolazila do novoosnovanih kanzaških gradova, pa su novi izvori hrane bili nužni. U Nebraski gotovo da i nije bilo stoke, te je Ridgeway započeo ispočetka. Skupio je družinu vještih kaubojica, kojima je dao veće plaće više nego što bi dobili u Teksasu, odakle su došla većina momaka. Kako se posao proširivao, rančer je zapošljavao novu radnu snagu. Među novoprimjenim kaubojicama koje je privukla primamljiva zarada bio je i Brett. Kraj ra-

ta dočekaao je u vojsci Unije kao narednik. Kad je skinuo uniformu, snalazio se na svakojake načine, za koje se ne bi baš moglo reći da su bili poštteni. Čak je neko vrijeme jahao s bandom Wadea Powilla.

Sudjelovao je u dvije oružane pljačke i jednom prepadu na poštanskoj kočiji, a onda je shvatio da to nije život za njega. Nečasni život napustio je u pravo vrijeme, jer samo nakon tjedan dana potjera je sustigla razbojнике i većinu ih pobila u kratkom ali žestokom sukobu.

Brett se neko vrijeme potucaao po Nebraski, a onda mu se napokon osmjehnula sreća kad je dobio zaposlenje na Ridgewayevu ranču. Vrlo brzo se privikao na naporan posao, jer je to uostalom radio u Kansasu prije nego što je buknu secesionistički rat.

Gazdinu kćer je odmah zapazio, uostalom, kao i drugi kauboji na ranču, jer je Carol bila uistinu vrlo privlačna. Bila je prilično visoka, ali ne i previsoka. Iako je uvijek bila odjevena u široku košulju i hlače. Brett je odmah zaključio da se ispod nezgrapne odjeće skriva skladno građeno tijelo. Lice joj je bilo duguljasto i uokvireno gustom, crnom kosom, koja je slobodno padala gotovo do polovice leđa. Pa ipak, njegovu pažnju najviše su privlačile njezine velike, smeđe oči. Svaki put kad bi im se pogledi slučajno sreli, srce bi mu jače zakucalo.

To se ipak nije često događalo, jer su pripadali dvjema različitim svjetovima. Ona je bila gazdina kći, a on samo unajmljena radna snaga, pa između

njih nije postojao nikakav doticaj.

Sve se iznenada promijenilo kad se jednog dana Brett našao u prilici da joj pomogne. Prolazio je kraj korala iz kojeg je u tom trenutku ona izvodila svojga omiljenoga konja. Nešto je zašušalo i životinja se prepala, zarzala i propela se na stražnje noge. Djevojka se nije odmah snašla i konj ju je povukao za sobom.

Tko zna kako bi sve to završilo da joj Brett nije priskočio u pomoć. Vješto je ukrotio životinju, a onda je djevojci pružio uzde.

— Bilo bi pametnije da jašete neku mirniju životninu, gospodiце — rekao je Brett.

Ona je, čini se, pogrešno protumačila njegove riječi, jer ga je ljutito ošinula pogledom i odbrusila:

— To se vas uopće ne tiče.

Nije mu pružila priliku da joj odgovori, jer je odmah uzjahala i odjurila. On se zbunjeno počeo šao po glavi, a onda se vratio poslu.

Na taj je događaj već potpuno zaboravio, a onda mu se ponovo pružila prilika da s njom porazgovara nasamu jednog prijepodneva dok je na pašnjaku čuvao stoku. Tada mu je sama prišla i pozdravila ga. Bila je ljubaznija nego dotad. Činilo mu se da joj je neugodno što mu je onda neljubazno odbrusila nakon njegove dobronamjerne opomene.

Pitala ga je kako se zove, a onda mu je rekla da je može zvati samo Carol. Veselo je čavrljala, a on ju je slušao širom rastvorenih očiju. Nije se usudio ništa reći, jer se bojao

da će izlanuti neku glupost i ponovo je naljutiti.

To se ipak nije dogodilo i ona je dolazila sve češće upravo u vrijeme kad je on čuvao stoku. Činilo se da je to sve slučajno, ali Brett je bio bistar momak te je ubrzo shvatio da je ipak nešto drugo posrijedi. Napokon se odvažio i predložio joj da se navečer sastanu na samotnom mjestu blizu ranča. Strahovao je da će ga odbiti te je gotovo vrisnuo od sreće kad je pristala. Nakon toga živio je samo za te susrete u čempresovoj šumici.

— S vremenom su obostrane simpatije prerasle u zaljubljenost, a onda u pravu ljubav. Počeli su maštati o zajedničkom životu, jer im to krakto vrijeme koje su provodili jedno uz drugo više nije bilo dovoljno. Brett je osobito u tome prednjačio. Predlagao joj je da potajno odjašu do Omahe i da se ondje vjenčaju. Ona za tako nešto nije htjela ni čuti, jer nije htjela povrijediti oca.

— To ćemo učiniti samo uz njegov pristanak — odgovorila mu je i Brett je shvatio da daljim navaljivanjem ništa neće postići.

— Na to mogu čekati do kraja stoljeća — zlovoljno je promrm-ljao i potjerao kobilu.

Kad se pridružio kaubojima koji su čuvali stoku, Fred Rodney, predradnik na ranču, sumnjičavo ga je odmjerio i rekao:

— Kamo si nestao, Brette? Zar misliš da nas gazda plaća da ljenčarimo?

— Učinilo mi se da je odlutala jedna junica pa sam krenuo u potragu za njom.

Fred se ogledao, kao da nešto traži. Zlurado se nasmiuljio i zapitao:

— A gdje je sad ta junica?

— Već sam ti rekao da mi se samo učinilo — nerasploženo je odgovorio mladić i potjerao konja prema stadu.

II

Tri minute prije osam Carol je izišla iz svoje sobe i sišla niz stube. U blagovaonici ju je otac već čekao kao svakog dana. To je bio neki nepisani ritual, kojeg su se pridržavali već godinama.

Prišla mu je i poljubila ga.

— Jesi li dobro spavao? — upitala ga je, na što je on samo kimnuo. I to je bio sastavni dio rituala.

Sjela je za stol nesuprot njemu. Tada bi prišla stara crkinja i iz velikog vrča nalila kavu u šalice.

— Hvala, Maggie — rekla je Carol i namazala maslac na preprženi kruh.

Taj dan je ipak bio drukčiji od drugih. Rančer je srknuo gutljaj kave i nasmiješio joj se.

— Morat ću poslom otiću u Omahu. Bit će mi drago ako mi se pridružiš na putu.

Iznenadeno ga je pogledala jer nije shvaćala što je to morao značiti. Dotad otac nikad nije tako postupao. Obično je sam odlazio u grad.

On kao da je čitao njezine misli i ponovo se osmjehnuo.

— Uvjeran sam da ćeš pristati jer ti se pruža prilika da malo obnoviš garderobu. Nekoliko novih haljina ti zacijelo neće biti naodmet.

Preko lica joj je preletio sretan izraz, jer je lijepa odjeća bi-

la njezina slaba točka. Iako joj se rijetko pružala prilika da zablista u odjeći sašivenoj po posljednjoj modi, jer osamljeni ranč nije bio prikladno mjesto za to, Carol se sad veselila kao dijete. Osim toga, odlanulo joj je jer je strahovala da je otac slučajno nešto saznao o vezi između nje i Bretta. Odmah se posramila zbog svojih misli.

Baš sam glupa. Kao da mu to neću morati reći prije ili poslije, pomislila je ljutita sama na sebe. Možda će biti najbolje da mu to saopćim na putu.

Nakon doručka požurila je u svoju sobu i odjenula se prikladno za putovanje. Kad je bila gotova, izašla je iz kuće. Otac ju je već čekao. Sjedio je na dvokolici u koju su bila upregnuta dva konja. Pokazao joj je mjesto kraj sebe i ona se hitro uspela na kola. Zamahnuo je bičem i konji su krenuli.

Do Omaha je bilo nešto više od deset milja, ali Carol se veselila putovanju kao da u najmanju ruku odlazi u Chicago. Rijetko je odlazila u grad jer je otac u tom pogledu bio vrlo konzervativan. Smatrao je da je njezino mjesto na ranču. Ona se u tome nije slagala s njim, ali nije mu htjela protusloviti, jer ionako time ne bi ništa postigla. Na kraju je uvijek bilo po njegovu.

Neko vrijeme su šutjeli, jer je svatko od njih bio zadubljen u svoje misli. Carol je nastojala prikupiti hrabrost i upoznati oca sa svojim i Brettovim planovima za budućnost. Iako joj se činilo da joj nije kucnuo prikladni trenutak da mu to saopći, više nije željela oklijevati. Brettu je obećala da će to usko-

ro učiniti, a i sama je izgarala od želje da jednom zauvijek prekinu to mučno stanje.

Upravo kad se spremala da progovori, njezin otac je prvi prekinuo šutnju.

— Čini mi se da je došlo vrijeme da ozbiljno porazgovaramo o nekim stvarima, Carol.

Odmah je naslutila o čemu je htio razgovarati. Znači, ipak je saznao, zaprepašteno je pomislila. Čudim se kako mi to već nije saopćio. Morala je priznati da se prevarila u njemu. Bio je ipak taktičniji nego što je pretpostavljala.

— Brett je dobar momak. Nadam se da se neće pokvariti i da će biti dobar suprug.

— Ali, tata...! — započela je, ali on ju je prekinuo. Odmahnuo je rukom i nastavio:

— Nema smisla da uzalud trošimo riječi, Carol. Već duže vrijeme mi je jasno da se između vas nešto kuha. — Na trenutak je zastao i prijekorno je odmjerio. — Osim ako nije riječ o prolaznoj pustolovini. Ona je pocrvenjela, a oči su joj zasjale.

— Kako možeš tako nešto i pomisliti?

Njemu je odlanulo, kao da mu je s ramena pao nevidljiv teret.

— Drago mi je da nije tako. Ne bih želio da se o tebi loše priča. Već se polako primičem godinama u kojima muškarci žele vidjeti svoje nasljednike.

— Oh, tata — sretno je uzdahнула i privinula se uz njega.

Činilo joj se da je najsretnija osoba na svijetu. To nije dugo potrajalo, jer on ju je naglo odgurnuo. Iznenadeno ga je pogledala, a onda je shvatila da je i ne gleda. Gledao je prema bre-

žuljku koji se uzdizao s njihove lijeve strane.

– Do vrata – zabrinuto je promrmljao i posegnuo za revolverom.

Tek tada je ugledala četvoricu konjanika koji su im se brzo približavali. Iako su bili udaljeni nekoliko stotina metara, jasno je vidjela da sva četvorica preko lica imaju pričvršćene marame. Bilo joj je jasno da nemaju poštene namjere.

Rančer je izvukao revolver i napeo kokot. Povukao je uzde i konji su zastali.

– Tko bi to mogao biti? – preplašeno ga je upitala.

– To i mene zanima. Vjerojatno su obični razbojnici.

Nije ga više ništa pitala, iako nije shvaćala što je time htio reći. Nije znala da osim običnih postoje i neobični razbojnici.

Za manje od pola minute konjanici su dojahali do njih. Sva četvorica bila su naoružana puškama. Njihove cijevi bile su uporene u Ridgewaya.

On je nekoliko trenutaka oklijevao, a onda je spustio oružje. To vjerojatno nije učinio samo zato što je shvatio da nema nikakvih izgleda protiv četvorice napadača, nego prije svega zato da ne bi svoju kćer doveo u opasnost.

– Baci pucaljku na zemlju – zapovjednički je zarežao jedan od razbojnika.

Rančer je poslušao bez protivljenja.

– Sidi s kola – nastavio je bandit.

Ridgeway je oklijevao nekoliko trenutaka prije nego što je poslušao. Carol se ukočila na sjedalu. Pomislila je da će se onesvijestiti od straha.

– Ako vam je stalo do novca, mogu vam uštedjeti vrijeme i napore. Ovdje ima nešto više od četiri stotine dolara – brzo je rekao rančer i iz džepa na kratkom kaputiću izvadio novčanik.

Voda bandita je sjahao i strgnuo mu novčanik iz ruke. Strpao ga je u džep i ne otvorivši ga.

– James Ridgeway? – kratko je upitao, iako je to više zvučalo kao tvrdnja.

Rančer nije ništa rekao, samo je kimnuo.

Razbojnik je iznenada podigao pušku, naciljao u rančero-va prsa i zapucao je prije nego što se ovaj uspio snaći.

Od žestine udarca Ridgeway je odletio metar unazad i stro-poštao se na zemlju. Na njegovoj bijeloj košulji rascvala se velika krvava mrlja.

Zastenjao je i pokušao se pomaknuti, no bandit je zapucao i drugi put, ovaj put preciznije, jer je metak pogodio žrtvu u vrat.

Carol je užasnuta vrisnula. Od silne tuge mozak joj se pomračio. Skočila je s kola i kao ranjena pantera bacila se na nepokretno očevo tijelo.

U međuvremenu su sjahala i preostala trojica razbojnika. Približili su joj se i promatrali je s neskrivenim užitkom. Jedan od njih joj je prišao i povukao je za kosu.

– Oca si pošteno oplakala, a sad je red i na nama da se malo razveselimo, djevojko – grubo je rekao i privukao je k sebi.

Pogledala ga je pogledom punim mržnje, a onda mu je zarila prste u oči. Bandit se tome očito nije nadao. Zaurlao je kao da mu netko dere kožu s tijela, a

onda ju je snažno pljusnuo. Srušila se kraj očevog tijela i gorko zaridala.

— Što ćemo s njom? — upitao je vođu jedan od dvojice razbojnika koji su dotad stajali po strani.

Umjesto da mu odgovori, vođa je u puščanu cijev ubacio novi metak, podigao oružje i pažljivo naciljao u djevojku. Iz tako male udaljenosti nije mogao promašiti. Pritisnuo je okidač i okončao Caroline muke.

— Dobili smo naredenje da i nju likvidiramo — promrmljao je u bradu i izbacio praznu čahuru iz puške.

Banditi mu se očito nisu usudili protusloviti. Samo je jedan od njih odmjerio skladno djevojčino tijelo.

— Prije toga smo je ipak mogli malo propustiti kroz ruke — razočarano je uzdahnuo.

Vođa bandita je prišao djevojčinom tijelu i strgnuo joj s vrata debeli zlatni lanac s privjeskom, u koji je bio umetnut veliki smaragd. Strpao je nakit u džep i nasmijuljio se.

— Ovim ćemo u Omaha moći platiti najmanje deset ovakvih drolja.

III

Vijest o smrti Jamesa Ridgeway i njegove kćeri prvi je na ranč donio neki putujući kvekerski trgovac, koji je sasvim slučajno prolazio tim putem. Odmah je naslutio da se nešto neobično dogodilo čim je u daljini ugledao mnoštvo lešinara. Ubrzo se uvjerio u točnost svoje pretpostavke kad je naišao na dvoje mrtvaca. Prizor je bio jeziv, jer su ptice dotad već pošteno napunile trbuhe.

Trgovac je u sebi potisnuo grozu i natovario mrtvace u kola. Iako nije znao o kome je riječ, jer je bio stranac u Nebraska, pretpostavio je da je riječ o stanovnicima toga kraja. To i nije bilo teško zaključiti jer se nitko ne bi uputio na daleki put u lakoj dvokolici.

Prvo naseljeno mjesto na koje je putem naišao bio je upravo Ridgewayev ranč. Kad je dvojici kaubojja ispričao o svom neobičnom otkriću, oni su odmah shvatili da su žrtve njihov gazda i Carol. Krenuli su za trgovcem k njegovim kolima i samo letimično pogledali mrtvace, ili bolje rečeno ono što je od njih preostalo nakon gozbe jata lešinara.

Iako su to bili ljudi ogrubjeli u građanskom ratu, u kojemu su se imali prilike nagledati stotine mrtvaca, prizor koji su spazili bio je tako grozan da su obojica probljedila.

Odjednom se odnekud stvorio i Fred Rodney. Premda se činilo da se i njega snažno dojmiло iznenadno otkriće, ipak je nekako uspio sačuvati hladnokrvnost. Naredio je dvojici kaubojja da pokopaju rančera i njegovu kćer, a na sebe je preuzeo neugodnu dužnost da Brett obavijesti o svemu što se dogodilo.

Mladić se varao kad je mislio da nitko ne zna za njegove tajne sastanke s Carol. Kauboji su to otkrili gotovo odmah pošto su sastanci učestali, samo nisu o tome htjeli pred njim govoriti. Između sebe su ionako zaključili da se Brett posrećilo te da će ubrzo postati njihov novi gazda.

Na svu sreću u vrijeme kad je trgovac došao na ranč Brett je

bio kod stoke, pa je bio barem pošten suočena sa žalosnim ostacima svoje ljubljene. Kad mu je predradnik prišao, odmah je po smrknutu izrazu njegova lica shvatio da nešto nije u redu. Pa ipak, tako užasnim vijestima ni u snu se nije nadao.

Rodney se nakašljao i okolišajući započeo razgovor. Iz džepa na košulji izvukao je ploču duhana za žvakanje. Odgrizao je komad, a onda je ostatak ponudio Brettu.

Ovaj ga je začudeno odmjerio i rekao:

– Što ti je odjednom došlo, Frede? – Vrlo dobro znaš da ne žvačem duhan.

– Kad već nemam viskija, učinilo mi se da će ti i to dobro doći.

Njegove riječi samo su potvrdile ispravnost Brettove pretpostavke. Predradnik mu nikad nije bio simpatičan, a s priličnom dozom sigurnosti je mogao reći da vrijedi i suprotno.

– Bit će najbolje da odmah prijedeš na stvar, Frede.

– Sad mi je jasno što te muči, momče. Pa ti si impotentan! – podrugljivo je procijedila.

Više se nije obazirao na nju. Bilo mu je svejedno što ona misli. Želio je što prije izići iz te kuće. No djevojka ga nije ostavljala na miru. Njegovo neobično ponašanje zagolicalo je njezinu znatiželju i krenula je za njim. Povukla ga je za rukav i upitala:

– Tko ti je ta Carol da si joj tako vjeran?

Nije se ni potrudio da joj odgovori. Samo se otrgnuo i produžio dalje. Shvatila je da podbadanjem neće ništa saznati, stoga je odlučila promijeniti

taktiku. Lukavo se nasmiješila i rekla:

– Možda griješiš, kauboju. Tko zna, možda bih ti na neki način mogla pomoći.

To je djelovalo. Zastao je i polako se okrenuo. – Nikad se ne zna. Možda uistinu znaš nešto o onome što me zanima.

Zadovoljno se nasmiješila i brzo dodala:

– Glavno je da smo se razumjeli, iako ti je za to trebalo dosta vremena. Očito nisi baš osobito bistar momak.

Prešao je preko njezine primjedbe, pažljivo joj se zagledao u oči i upitao.

– Što znaš o Carolinoj smrti?

Iznenadeno je blenula u njega, no to nije dugo trajalo.

– O kojoj to Carol stalno pričaš? Nisam znala da je mrtva.

On je razočarano uzdahnio i ogorčen sam na sebe predbacio si kako je mogao biti tako naivan i očekivati pomoć od obične drolje.

Nakon kraćeg oklijevanja ipak je promrmljao:

– Ridgeway. Carol Ridgeway.

Ona je pljesnula dlanovima i uzviknula:

– Što mi to odmah nisi rekao? Tko u Omahi nije čuo za ono okrutno ubojstvo?

– U to nisam ni sumnjao, no mene zanima tko ju je ubio – rekao je šupljim glasom.

Umjesto da izravno odgovori na njegovo pitanje, Lillian ga je upitala:

– Kakve ti veze imaš s tom djevojkom? – Tada se dosjetila, te je i ne čekajući njegov odgovor nastavila: – Po svemu su-

deći, jahao si za Jamesa Ridgewaya, a njegova ljupka kći ti je prirasla srcu. Čula sam da je bila vrlo lijepa.

– To se tebe ne tiče. Radije odgovori na moje pitanje – osorno ju je prekinuo.

Pogledala ga je podrugljivo.

– Ne očekuješ valjda od mene da pronadem njezine ubojice? Mogu ti jedino reći što se priča po gradu.

– To me jedino i zanima.

– Pa... – započela je okolišajući. – Priča se svašta, ali mi se od svega toga čini najbliže istini da je Quenell unajmio plaćene ubice...

– Ne misliš valjda na Lancea Quenella? – iznenađeno je prošaptao.

– A na koga drugog bih mislila? – nabusito je zabrundala. – Pa on je jedini Quenell u ovoj oblasti.

– Nije mi jasno zašto bi to učinio. Za tako okrutno djelo ipak je morao imati valjanog razloga. Čak ni onda...

– E, moj kauboj, ipak si naivniji nego što sam mislila. Za to je imao ne jedan nego najmanje pedeset tisuća razloga! – odvratila je.

Brett nije ništa shvaćao, ali je više nije htio prekidati. Duboko je uzdahnula i nastavila:

– Vjerojatno ti je poznato da se taj prepredenjak za samo šest tisuća dolara domogao ranča koji vrijedi najmanje pedeset tisuća dolara, a da stoku na njemu ni ne spominjem?

Iako nije znao visinu iznosa, Brett je potvrdno kimnuo.

– Što misliš kako mu je to pošlo za rukom? Ne misliš valjda da u ovoj oblasti nema ljudi

koji za takvo imanje ne bi dali i deset puta veću svotu?

Brett je počeo shvaćati na što je ciljala.

– Ili možda vjeruješ da su ih skrupule i moralna načela sprečavali u tome? Ne, moj mladiću, poslovni ljudi nemaju morala. Te stvari su samo za sirotinju.

Nervirao ga je taj njezin epski način pričanja, jer je gorio od nestrpljenja da što prije sazna što mu je htjela reći, no njoj se očito nije žurilo.

– Otkrit ću ti što sam jučer saznala od jedne svoje stalne mušterije, inače vrlo uvaženog stanovnika ovoga grada. Takvo je barem mišljenje o njemu, iako je gad kao i svi drugi.

Više nije mogao izdržati.

– Što si to saznala? – zapitao je nestrpljivo.

– Dakle, ovako. Rekao mi je da nitko nije smio sudjelovati na licitaciji jer im je to Quenell zabranio. Već mnogo godina ciljao je na Ridgewayev ranč. Nekoliko puta nudio mu je gomilu dolara za imanje, ali onaj tvrdoglavi Jenki nije htio ni čuti o prodaji. Na kraju je svoju upornost platio životom.

Bretta je zgromilo iznenadno saznanje. Nešto mu je govorilo da ta žena ima pravo. Pa ipak, želio je iz nje izvući još neke podatke.

– Kako to misliš da im je Quenell zabranio? Nije im valjda prijetio?

Ona se ponovo podrugljivo osmjehnula.

– Da kojim slučajem duže živiš u Omahi, ne bi postavljao tako glupa pitanja, jer bi vrlo dobro znao da taj nitkov drži u šaci ne samo pola grada nego

i pola Nebraske. Zbog toga mu se nitko ne usudi suprotstaviti.

— Prema onom što si mi rekla, čini se da su Quenellovi ljudi ubili Carol i njezina oca.

— Ako nisu baš oni, onda su za njega to učinili plaćeni ubojice. Na kraju, to je jedno te isto.

Brett je od muke zaškripao zubima, zakolutao očima i prosiktao s mržnjom:

— Kuneš se da će taj kojot platiti zlodjelo koje je počinio.

Sažalno ga je pogledala i opomenula ga:

— Zaboravi na osvetu, momče. Lance Quenell je prekrupna zvjerka da bi mu jedan obični govedar kao što si ti mogao nauditi.

On je više nije slušao. Žurnim koracima uputio se prema kraju hodnika i pojurio niz stube.

IV

U Brettu se razgorjela želja za osvetom kao požar kad zahvati stog suhog sijena. Sva tuga koju je osjećao pretopila se samo u taj osjećaj. Napokon je saznao ime čovjeka koji je neposredni krivac za Carolinu smrt. Živio je samo za trenutak kad će moći izravhati račune.

Pa ipak, neki unutrašnji glas ga je upozoravao neka ne žuri. Lako bi se moglo dogoditi da se sam uhvati u zamku koju je Quenellu namjeravao postaviti.

Ta Lillian, ili kako se već zove, rekla je da je on jedan od najmoćnijih ljudi u Nebraski. Čini se da već ima popriličnu gomilu neprijatelja koji mu se žele osvetiti, te je poduzeo sve

za svoju sigurnost, zaključio je Brett i promrmljao:

— To me ipak neće odvratiti od moje namjere. Kunem se da ću mu se osvetiti, pa makar to bila posljednja stvar koju ću učiniti u životu!

Na kraju je odlučio da još nekoliko dana ostane u Omahi i pokuša pronaći još neki dokaz o Quenellovoj krivnji. Priča koju mu je ispričala djevojka u javnoj kući zvučila je prilično uvjerljivo, pa ipak nije se htio osloniti samo na taj izvor.

Našao je smještaj u nekom jeftinom prenoćištu, kamo gotovo da i nije zalazio. Cijele dana je lutao gradom pokušavajući saznati što ga je zanimalo. Činilo se kao da je naglo živnuo. Više nije okusio ni kapi alkohola, želio je da mu mozak ostane bistar i da mu ne promakne nešto važno.

Sreća mu se ponovo osmehnula kad je svratio u neki restoran da nešto pojede. Otkako je stigao u Omahu, gotovo da ništa nije stavio u usta. Već je bilo prošlo sedam sati na večer i restoran je bio pun gostiju, uglavnom putnika s parobroda koji su sutradan nastavljali putovanje, ili rančera i farmera koji su pošlom stigli u Omahu.

Brett se već htio okrenuti i potražiti neki drugi restoran, a onda je opazio da za nekim stolom sjedi samo jedan postariji muškarac u tamnom odijelu. Prišao mu je i upitao ga može li sjesti za njegov stol. Muškarac ga je nepovjerljivo odmjerio, ali ipak potvrdno kimnuo.

Uskoro se odnekud pojavio konobar i Brett je naručio jelo. Pripalio je cigaretu i nezainte-

resirano promotrio goste u restoranu.

— Čini se da ste tek odnedavno u gradu — piskutavo je rekao muškarac.

Brett ga je začuđeno pogledao, a onda je shvatio zašto je to rekao. Bio je odjeven u karišanu košulju i široke hlače od grubog platna, kao i većina kauboj. Zaključio je da je neznanac to odmah uočio.

Slegnuo je ramenima, a usne su mu se razvukle u takvu grimasu da bi čovjek morao imati mnogo mašte pa da je nazove osmijehom.

— To i nije osobito teško zaključiti, jer u velikim gradovima za kauboje još nema posla.

— Nisam na to ciljao. Pomislio sam to kad sam čuo da ste naručili šunku s jajima. Svatko tko u Omahi provede barem tri dana, na ovaj ili onaj način otkrije da se kod Pitneyja mogu naručiti najbolje pripremljeni purani u cijeloj Nebraski.

Brett se tek tada sjetio da je iznad ulaza u restoran vidio drvenu ploču s naslikanim parom velikih purana.

— U ovom trenutku mi nije stalo do poslastica. Želim samo nešto toplo staviti u usta, jer umirem od gladi — neraspoloženo je rekao.

Njegov sugovornik se nelagodno trgnuo, malo se podigao sa stolca i naklonio se.

— Oprostite ako sam vam dosađivao neumjesnim primjedbama, nisam to namjeravao. No kad je već tako ispalo, red je da vam se predstavim. Zovem se Terence Irwing, a zaposlen sam kao viši revizor u Prvoj gradskoj.

— U kakvoj to Prvoj gradskoj? — iznenadio se Brett i tek onda se sjetio da je red da se i on predstavi.

— Brett... Brett Malcolm — zbunjeno je promrmlija.

Činilo mu se neumjesnim, da kao svoje zanimanje navede kauboj, jer to je bilo očito već na prvi pogled.

Irwing ga je prezirno odmjerio.

— Nije moguće da niste čuli za Prvu gradsku banku? Pa to je najveća banka zapadno od Missourija!

Brett je uistinu tada prvi put čuo da postoji neka takva ustanova, no zbog toga se nije postidao. Kao i većina ljudi koji žive u prirodi, smatrao je da su banke i izmišljene samo zato da poštenim ljudima izvuku novac iz džepa.

Upravo kad je htio grubo odbrusiti tom knjiškom moljcu, pala mu je na um neobična misao. Pogledao je Irwinga i rekao:

— Dakako da sam čuo za slavnu Prvu gradsku. Kako sam tako nešto mogao zaboraviti!

Učinak njegovih riječi bio je upravo onakav kakav je i očekivao. Činovnik se slavedobitno nasmijao, šepureći se kao jedan od purana na ploči iznad ulaza u Pitneyjev restoran.

— Budi hrabar, momče, jer ti neću reći ništa ugodno.

— To mi je i samom jasno — nestrpljivo ga je prekinuo mlađić. Predradnik je pogledao u zemlju i prošaptao:

— Ubili su gazdu i Carol.

Brett se naglo trgnuo i problijedio kao krpa. — Ne šali se s tim stvarima, Rodney — prijeteći je prosiktao.

– Ne pada mi ni na kraj pameti, čovječe. Zar misliš da uživam u tome da ti to saopćim?

Brettova je glava klonula na prsa. Zanjihao se i predradniku se činilo da će se srušiti sa sedla, Nekako se ipak zadržao. Mišići na licu su mu se grčili.

Fred nije ništa govorio. Smatrao je da je pametnije da prička dok se Brett oporavi od šoka. I uistinu, nakon nekoliko minuta Brett se malo pribrao, podigao glavu i tupo se zagledao u predradnika.

– Kako se to dogodilo? – tiho je upitao.

Glas mu je zvučao šuplje, kao u nekog starca.

– Čini se da su ih napali razbojnici. Sve je bilo gotovo kad ih je pronašao neki putujući trgovac. On je i dovezao njihova tijela.

Mladić je učinio pokret kao da će potjerati konja, ali je Rodney brzo dodao:

– Naredio sam da ih odmah pokopaju. Vjerujem da su to momci dosad već i učinili.

Brettovo lice se ponovo zgrčilo, a onda je podbo konja i porurio. Potpuno je pustio uzde, pa je životinja grabila velikim koracima. Vjetar mu je šumio oko ušiju, i to ga je podsjetilo na posmrtnu pjesmu. To je zapravo i bila neka vrsta posmrtno pjesme njegovoj ljubavi.

* * *

Sljedećih desetak dana proveo je kao u groznici. Gotovo ništa nije ni okusio. Ono malo što je pojeo, bilo je tek kad su mu kauboji gotovo na silu strpali hranu u usta. Bio je potpuno odsutan duhom, a činilo se da se to neće tako brzo promijeniti.

Stari Kinez, kuhar na ranču, zabrinuto je odmahivao glavom. Pokušao ga je nagovoriti da popije čajeve koje je priredio od nekih samo njemu znanih trava, ali Brett ga nije ni pogledao.

– Neće biti dobro – prošaptao je Chin.

Pa, ipak, mladićevo stanje se popravljalo. Najprije je počeo zapazati ljude i stvari oko sebe, a nakon nekog vremena je s kaubojima počeo razmjenjivati po nekoliko rečenica. I dalje je bio strahovito potišten i povučen u sebe. Sav se nekako usukao, bio sjena onoga nekad samouvjerenoga i ponosnog Bretta.

Život na ranču odvijao se kao da se ništa nije dogodilo. Ljudi su i dalje obavljali redovne poslove, jer su znali da će se prije ili poslije pojaviti netko od najbliže rodbine Jamesa Ridgeway i preuzeti ranč.

Na kraju se dogodilo nešto što nitko nije očekivao. Iz Omaha je dojahao neki nadmeni kicoš, koji je tvrdio da je sudski činovnik. Dao je sazvati ljude, a onda im je kratko objasnio da je ranč pod hipotekom. Ridgeway se navodno zadužio kod banke za pet tisuća dolara kako bi mogao kupiti stotinjak engleskih krava i bikova. Većina kauboja je znala za gazdine planove da križanjem teksaških i evropskih goveda dobije novu pasminu, koja će davati kvalitetnije meso, a istovremeno zadržati otpornost dugorogih goveda. Novost im je bila da se Ridgeway za to morao zadužiti.

– Kako bi podmirila dugovanja, banka je objavila licitaciju. Ranč je otkupio Lance Quenell, i on je sad novi vlasnik.

Novost je neugodno iznenadila ljude. Za Quenella su svi čuli, jer je njegov ranč graničio s Ridgewayevim imanjem. Bio je poznat po naglom i samovoljnom karakteru, pa su strepili za svoju budućnost. Zima je bila pred vratima i više nitko nije trebao novu radnu snagu do proljeća. Vrlo lako se moglo dogoditi da ih on otpusti, a onda će se naći u priličnoj nevolji.

Dva dana nakon toga na ranč je stigao i sam Lance Quenell. S njim u pratnji bila su petorica muškaraca koji su prije sličili na razbojнике nego na kauboje. Bahato su se šepurili, svjesni da samo o dobroj volji njihova poslodavca ovisi sudbina ljudi s bivšega Ridgewayeva ranča.

Pa ipak, njihove crne slutnje nisu se obistinile jer je Quenell velikodušno ponudio kaubojima da i dalje ostanu na ranču.

— Posla' ima za sve, samo ako hoćete raditi. Odmah ću vam reći da ne trpim ljenčine i buntovnike — nabusito je rekao, no većina momaka nije se osjetila povrijeđeno. Bili su sretni što su zadržali posao, pa makar i pod tako samovoljnim gazdom.

Brett je jedini odbio zaposlenje. Rekao je da on tamo više nema što tražiti. Kinez ga je nastojao nagovoriti da se predomisli, ali su sva njegova navaljivanja ostala bez rezultata.

— Ne budi tvrdoglav, momče. Znam kako se osjećaš, ali sad više ništa ne možeš promijeniti. Život teče dalje i o tome moraš voditi računa — dobronamjerno mu je savjetovao Chin.

Brett nije promijenio odluku. Sjećanja na sretne trenutke provedene s Carol bila su pre-

više svježa. Sve ga je na tom ranču podsjećalo na nju. Osim toga, gorio je od želje da pronađe njezine ubojice. Znao je da za to postoji minimalna vjerojatnost, jer su se nekako u to vrijeme namnožile pljačkaške bande u Nebraski. Otkako je izgrađena željeznička pruga što je povezivala istočne države s državama na dalekom zapadu, banditi su shvatili da im se pružila mogućnost lake zarade. Učestali su napadi na vlakove Union Pacifica, pa je čak savezna vlada u Washingtonu formirala posebnu komisiju kojoj je bio zadatak da tome stane na kraj.

— Bilo kako bilo, ako ostanem na ranču, vjerojatnost da im uđem u trag ravna je nuli — u bradu je promrmljao Brett.

Pozdravio se sa starim kuharom i s nekoliko kauboja s kojima se sprijateljio za boravka na Ridgewayevu imanju, a onda je osedlao konja i odjahao.

Krenuo je prema Omahi, jer se nadao da će tamo saznati nešto o onom što ga je zanimalo. U grad je stigao drugog dana, kad se već počeo spuštati sumrak. Ulice su bile prepune ljudi koji su nekamo žurili i dokoličara koji su tromo promatrali vrevu oko sebe. Omaha je tih godina bila važna riječna luka. Na pristaništu je bilo privezano desetak parobroda koji su dolazili iz St. Louisa, a neki od njih čak iz New Orleansa.

I Brett je zaključio da će najvjerojatnije ući u trag razbojnicima u nekom od mnogobrojnih saluna. Tamo se uvijek nađe svakakvog svijeta. Važno je samo dobro otvoriti uši.

Ušao je u prvi salon koji mu se našao na putu. U njemu još

nije bilo mnogo posjetilaca pa je lako našao mjesto za stolo. Do njega se dokotala debela konobarica. Da bi isprao prašinu iz usta, naručio je dvostruki viski.

Piće mu je klizilo niz grlo i izazvalo ugodnu toplinu u trbuhu. Činilo mu se da nakon onoga strašnog događaja, koji mu je iz osnove razorio život, prvi put može trezvenije razmišljati. Stoga je, kad je konobarica ponovo prošla kraj njega, naručio novo piće, ovaj put cijelu bocu.

Iz saluna je izišao nakon nešto više od dva sata. Glupo se cerekao i više nije bio siguran na nogama. Oteturao je dalje niz ulicu. Potpuno je zaboravio zašto je zapravo došao u Omaha. Mozak mu je bio uspavan alkoholom i on se osjećao gotovo sretnim.

Zastao je pred nekim bogato rasvijetljenim lokalom iznad kojeg je gorjela velika crvena svjetiljka. Nije zapazio da je zapravo ušao u javnu kuću, a da je to i shvatio, u ovakvom stanju to bi mu zacijelo bilo svejedno.

Čovjek na ulazu ga je sumnjivo odmjerio, ali ga je ipak pustio da uđe. Brett je zbunjeno zastao jer nigdje nije vidio tege.

U tom trenutku kraj njega je prošla neka crnka u dugačkoj crvenoj haljini. Mladića je nešto presjeklo. Činilo se kao da se čak i malo otrijeznio. Zateturao je za ženom i uhvatio je za ruku. Ona se naglo okrenula i bijesno ga odmjerila.

— Carol, pa ti si živa! — zaur-lao je sav izvan sebe od sreće.

— Nosi se do vruga, govedaru! — ljutito je odbrusila žena.

— Ali, draga, zar me ne pre-

poznaješ? To sam ja, tvoj Brett! — očajnički je zaskvičao.

Ona se nekako izmigoljila iz stiska njegovih ruku i hitro se okrenula u namjeri da pobjegne od nasrtljivca, a onda je iza sebe začula autoritativni glas vlasnice javne kuće.

— Kakva je to gužva, Lillian?

Djevojka se polako okrenula. Sva se nekako skutnila, a u očima joj se zrcalio strah.

— Ovaj pijanac me zamijenio za neku drugu djevojku, madam.

— Prestani se već jednom šaliti, Carol — preklinjućim glasom promrmljao je Brett.

— Ako gospodin želi da se zoveš Carol, onda ćeš večeras za njega biti Carol. Nadam se da si me razumjela!? — podviknula je žena.

Lillian se još više skutnila, brzo nekoliko puta kimnula i prošaptala:

— Jesam, madam.

Vlasnica javne kuće se napokon osmjehnula.

— To mi se već više sviđa. Već sam pomislila da si zaboravila da je deviza naše kuće da zadovoljimo želje svakoga gosta.

Posebno je naglasila »svakoga«, no Lillian je i bez toga znala što joj je činiti. Primila je Brettovu ruku i povukla ga prema stubištu.

On se pokušao suprotstaviti, no ona nije odustajala od svoje namjere.

— Kamo me vodiš, Carol?

— Uskoro ćeš saznati — otcvrkutala je ona trudeći se da joj glas zvuči ljubazno.

Kad se odlučivala za to »zanimanje«, znala je da neće biti u prilici da bira partnere, ali uvijek je s mukom suzbijala od-

vratnost kad se za nju priljepio neki pijanac. Takve tipove nije podnosila. To joj je možda ostalo iz djetinjstva, jer je očuh bio alkoholičar. Svaki put kad bi se napio, najprije bi pošteno istukao majku, a onda je nju pokušao zvesti. Na kraju mu je to pošlo za rukom.

U međuvremenu su stigli do nekih vrata. Ona ih je otvorila i ugurala Bretta kroz njih. On se začuđeno ogledao. Prostorija je bila namještena više nego skromno. Kraj prozora široki krevet, a kraj njega stolić na kojemu je bio lavor i veliki vrč s vodom. To je bilo sve. U sobi nije bilo nijednog stolca.

Okrenuo se prema njoj i tek tada ju je mogao malo bolje zagledati u lice. Imala je velike smeđe oči, ali usne su joj bile sočnije nego u Carol, a nos veći i povijeniji.

— Pa ti nisi Carol! — iznenađeno je povikao.

Iznenađeno otkriće pomoglo mu je da se potpuno otriježni.

— Bila ja Carol ili ne, sad je to najmanje važno. Platit ćeš deset dolara, a za uzvrat me možeš zvati kako hoćeš.

On je polako počeo shvaćati kamo je dospio. Viskijem nakratko zavarane sjeta i tuga ponovo su se probudile u njemu. Štoviše, javio se nov osjećaj — grižnja savjesti i pomisao da je oskvrnuo uspomenu na voljenu ženu.

Iz kožnate vrećice koja mu je bila obješena oko vrata izvukao je dvije kovanice od pet srebrnih dolara i šuteći joj pružio.

Sad je bio red na njoj da se iznenadi.

— Zar nećeš iskoristiti to što si platio?

Odmahnuo je glavom i zaputio se prema vratima.

— Ako se ne varam, ona je vlasništvo Lancea Quenella — brzo je dodao Brett.

Iako je to rekao nasumce, nadao se da će nešto više saznati od toga brbljavog činovnika.

Reakcija njegova sugovornika bila je opet upravo onakva kakvu je očekivao. Prestrašeno ga je, pogledao, a onda je bojažljivo prošaptao:

— Pa nije baš tako, jer on u svojim rukama drži samo sedamdeset posto bankovnih dinonica.

— Koliko sam čuo, taj Quenell o svemu odlučuje. Upravo dolazim s ranča koji je kupio pod više nego povoljnim prilikama — čvrstim je glasom nastavio Brett.

— Mislite na Ridgewayevo imanje? — pitao je iznenađeni Irwing, a onda shvatio da je tom neznancu rekao više nego što je smio. Malo se umirio pri pomisli da je pred njim samo običan kauboj, koji se vjerojatno ne zna ni potpisati, ali je ipak odlučio da je pametnije držati jezik za zubima.

Brett je na njemu vrlo dobro uočio promjenu, ali je ipak nastavio:

— Dakako da sam mislio na njegov ranč. Po gradu se šuška da su u ubojstvo vlasnika umiješani Quenellovi prsti.

Irwing je odjednom postao zatvoren kao školjka. Ljutito je zagrmio, tako da su ga mogli vrlo dobro čuti svi posjetioци u restoranu.

— Ne dopuštam da tako govorite o gospodinu Quenellu. Svima je vrlo dobro poznato da je on častan džentlmen i da na

njegovu imenu nema nikakve mrlje. Ako ga nastavite klevetati, bit ću prisiljen pozvati šerifa!

Brett se na njega više nije obazirao. Saznao je ono što ga je zanimalo, a to je samo još više učvrstilo sumnju da je Quenell stajao iza podmuklog ubojstva.

Iz kožnate vrećice izvadio je nekoliko dolara i bacio ih na stol. U tom trenutku njihovu je stolu prišao konobar. Na njemu se jasno moglo vidjeti da se boji da u restoranu ne dođe do gužve.

— Molio vas, gospodo... — zatečeno je započeo.

— Bez brige, prijatelju. Upravo odlazim — mirno je rekao Brett, pokazao kovanice na stolu i dodao: — Vjerujem da je to dovoljno?

Konobar nije ni pogledao novac. Brzo je nekoliko puta kimnuo i promućao:

— Bit će u redu, gospodine.

— Ostatak zadržite — nasmijsao se Brett i izišao iz restorana.

U Omahi više nije imao što tražiti. Čuo je da Lance Quenell rijeko dolazi u grad, a kad i dođe, ostaje tek nekoliko sati. Stalno sjedište mu je bilo na ranču koji je nosio zvučni naziv »Concordia«. Brett nije točno znao pravo značenje te riječi, a nije ga to previše ni zanimalo. Važnije mu je bilo da sazna Quenellove navike. Bogati rančer je navodno u mladosti prebolio tešku upalu pluća, posljedice koje je još osjećao. Zbog toga je, prema savjetu liječnika, morao živjeti u prirodi, na čistom zraku, daleko od gradske vreve. Za njega je radilo nekoliko financijskih stručnjaka, koji su u neku ruku bili njegova produžena

ruka. U dogovoru s njim, a svakako u skladu s ovlaštenjima koje im je dao, obavljali su raznovrsne poslovne transakcije.

S vremenom se Quenellovo carstvo razgranalo po cijeloj Nebraski. Nije bilo gradića u kojem on nije imao barem jednu prodavaonicu ili hotelčić. Zbog toga su ga nazvali, pola u šali, pola u zbilji, »neokrunjenim kraljem Nebraske«. Brett se nije dojmila njegova moć. Odlučio je da mu se osveti, i to po svaku cijenu.

Požalio je što je otišao s ranča. Sad je to bilo Quenellovo imanje, te je postojala vjerojatnost da se jednom s njim nađe oči u oči. Ništa drugo nije tražio.

Možda još nije kasno, pomislio je. Čini mi se da je najbolje da se vratim na ranč i strpljivo čekam da mi se ukaže prilika za osvetu.

Što je duže razmišljao o tome, ta mu se zamisao sve više sviđala. Pretpostavljao je da će ga momci peckati, ali i to će preživjeti. Jedino se pribojavao da mu Rodney ili neki novopostavljeni predradnik ne odbrusi da ga na ranču više ne trebaju.

— Mogu pokušati — zaključio je.

Drugog dana platio je troškove boravka u prenoćištu i odjahao iz Omahe. Neko vrijeme je jahao starom oregonskom cestom, a onda je skrenuo na sjever. Noć ga je zatekla blizu neke manje udoline. Mjesto mu se učinilo prikladnim da ondje prenoći. Sjahao je, odvezao vreću za spavanje i rasprostro je po zemlji. Krenuo je u potragu za nekim prikladnim ogrjevnim materijalom, a onda je u daljini začuo topot kopita.

Brzo se popeo na vrh brežuljka i pažljivo promotrio u smjeru odakle je dolazio zvuk. Iako se naprezao da otkrije konjanike, sumrak se bio već gotovo potpuno spustio i on ništa nije mogao vidjeti.

Syakog trenutka topot je postajao sve glasniji i Brett zaključio da mu se nepoznati jahači približavaju, a to mu se nije sviđelo, jer je svaki susret u preriji značio opasnost. Ne bi se moglo reći da se prestrašio, ali je po svaku cijenu želio izbjeći nepotrebno izlaganje opasnosti.

Ne gubeći ni trenutka, brzo se vratio na mjesto gdje je ostavio konja. Ponovo je smotao vreću za spavanje, primio uzde i poveo konja za sobom. Udaljio se nekoliko stotina metara, a onda zastao i oslušnuo. Više se nije čuo nikakav zvuk. Upravo kad je pomislio da su konjanici produžili dalje, tišinu noći proparao je prestrašeni vrisak. Odmah zatim ponovo je nastala tišina, ali Bretta to nije zavaralo.

Privezao je konja za osušeni grm pa se žurno uputio prema mjestu odakle mu se učinilo da je čuo povik. Koliko je mogao procijeniti, dolazio je iz udoline iz koje je otišao prije nekoliko minuta. Izvukao je revolver i napeo kokot. Kretao se tako tiho da pod njegovim čizmama nije zapucketala grančica.

Uskoro je stigao do vrha proplanka. Pažljivo je oslušnuo i začuo grube muške glasove, ponekad prekidane ženskim jecanjem. Još ništa nije vidio. Dvourmio se da li da se spusti još dublje, a onda je iz udoline zaplamsala vatra. U početku je plamen bio malen, ali uskoro se razbuktao i svjetlo vatre jasno

je osvijetlilo siluete dvojice muškaraca i jedne žene. Ona se grčevito borila da se istrgne iz zagrljaja jednog od te dvojice, ali u tome očito nije uspijevala. Činilo se da on uživa u njezinoj patnji. Pakosno se smijao nastojeći je poljubiti.

Drugi muškarac bio je zauzet raspirivanjem vatre. Na trenutak se okrenuo i mrzovoljno dobacio:

– Smiri se, Chuck. Pred nama je duga noć. Ne moraš se bojati da će ti pobjeći.

Chuck se na njega nije obazirao. Naglim je pokretom sa žene strgao košulju i zadržavajući se zagledao u dvije prekrasne dojke, okrugle i prilično krupne, ali ipak čvrste. Bradavice su bile obrubljene sa dva velika smeđa prstena.

Žena je pokušala prikriti golotinju, ali nije uspjela. Chuck joj je tako čvrsto priklješčio ruke na leđima da ih nije uspjela ni pomaknuti.

– Tko bi rekao da ova divlja mačka tako dobro izgleda – zadovoljno je promrmljao i cmoknuo jezikom.

– Kako se usuđuješ tako nešto učiniti, tvore. Ako me odmah pustiš, možda ću se potruditi da sve ovo zaboravim. U suprotnom...

– Baš me zanima što bi se inače trebalo dogoditi? – nacerio se Chuck.

– Kad moj muž sazna kako ste sa mnom postupali, sigurno će vam oderati kožu s tijela!

– Čisto sumnjam, lutkice, jer za to neće imati prilike. Kad otkrije da smo se usudili dirnuti u njegovo vlasništvo, mi ćemo već biti daleko odavde. Nemoj zaboraviti da u Sjedinjenim Dr-

žavama postoje mjesta gdje njegova vlast ne dopire, zar ne, Brook?

Njegov prijatelj očito nije bio oduševljen takvom vrstom zabave, ali nije ništa rekao. Samo je kimnuo i zagledao se pažljivo u ženine grudi. Na njemu se jasno moglo zapaziti da nije ostao ravnodušan prema njihovoj ljepoti.

Chucku to očito nije promaklo.

— Da bih ti dokazao da sam ti pravi prijatelj, odlučio sam da bacamo kocku kome će prva pripasti.

Unio se u lice svojoj žrtvi i prosiktao:

— Siguran sam da ćeš promijeniti mišljenje kad upознаš prave muškarce. Kraj onoga tvog sasušenog starca tako nešto sigurno nisi ni mogla doživjeti.

Umjesto bilo kakvog odgovora, ona mu je iznenada pljunula u lice. Chuck očito tako nešto nije očekivao. Iznenadeno se trgnuo i na trenutak je ispustio. Obrisao je pljuvačku s lica i prosiktao bijesno:

— Kunem ti se da ćeš mi ovo platiti.

Ona očito nije izgarala od znatiželje da otkrije na koji način joj se misli osvetiti. Iskoristila je trenutak njegove nepažnje i potrčala prema konjima koji su bili privezani nedaleko od mjesta na kojemu se nalazila.

Jedva je napravila nekoliko koraka a Chuck je već pojurio za njom i opet je dohvatio lijevom rukom, a desnom je zamahnuo i snažno je pljusnuo.

Od siline udarca žena je zateurala i pala. Grubijanu to očito nije bilo dosta jer je zamahnuo

nogom. Pa ipak, prije nego što ju je uspio udariti. Brook je ustao i uhvatio ga za rame.

— Smiri se, Chuck. Ne misliš valjda da uživam voditi ljubav s polumrtvim ženama? Osim toga, krv me ne uzbuđuje osobito.

Chuck je zastao i ljutito ga pogledao, a onda prasnuo u grahotan smijeh.

— Priznajem da ni za mene to ne bi bio neki osobit doživljaj.

— Okrenuo se prema ženi i prosiktao: — Ustaj, droljo!

Ona se na kratko dvoumila, ali ga je na kraju ipak poslušala. Prkosno se uspravila i ne pokušavajući više sakriti gole grudi.

— Takvu te više volim, djevojčice — zaroktao je Chuck. — Napokon si shvatila da ti se ne isplati suprotstavljati. — Samo zadovoljno se nacerio te dodao: — Time ćemo ujedno izravnati račune s tvojim mužićem. Kad nam nije htio pošteno platiti uslugu koju smo mu učinili, ništa drugo nam ne preostaje nego da dug naplatimo na ovaj način. Pretpostavljam da će ga to vraški pogoditi.

Brettu je bilo dovoljno ono što je dotad vidio i čuo. U njemu je sve zakuhalo od pravednog gnjeva. Pri pomisli da su razbojnici na sličan način postupili sa Carol prije nego što su je ubili, gotovo potpuno mu se smračilo pred očima.

Oprezno je sišao, šuljao se tiho kao Siouks sve dok se nije približio samo na pet metara od dvojice nasilnika i njihove žrtve. Svjetlo vatre nije dopiralo do njega, pa ga oni nisu mogli opaziti. Previše su uostalom bili zaokupljeni onim što su uskoro

namjeravali učiniti, te im je pažnja potpuno otupila. Nisu pomišljali da bi netko mogao biti blizu.

Chuck je izvukao nož i još se više približio ženi. Naglo je zamahnuo i oštro sječivo je zaparalo platno na ženinim uskim jahaćim hlačama. Preplašeno je vrisnula, što je samo razveselilo nasilnika, pa je povukao ostatke hlača i s užitkom odmjerio njezine duge i vitke noge.

— Ova divlja mačka je uistinu slasni zalogajčić, zar ne, Brook?

— Ukusniji nego što sam pretpostavljao — složio se njegov prijatelj, a onda su obojica prasnula u raškalašeni smijeh.

— Jedva čekam da bacimo kocku, pa da vidim kome će prije pripasti. Nadam se da me sreća neće iznevjeriti — rekao je Chuck i ispod oka odmjerio svog prijatelja.

— Tome se možeš samo nadati — zarežao je Brett i izronio iz tame.

Dvojica muškaraca su se iznenadeno trgnula. Prvi se snašao Brook i posegnuo za revolverom, ali mu se ruka ukočila u zraku kad je opazio odsjaj metala u neznaničevim rukama.

Chuck se nije ni pomaknuo, samo su mu se oči suzile u dvije tanke crte. Slična promjena dogodila se i kod njihove žrtve. Iznenadni obrat situacije i nju je zatekao. U prvom trenutku nije znala što da pomisli. Ponadala se da će je nepoznati spasitelj izvući iz mučnog položaja, a onda je shvatila da se to možda i neće dogoditi. Pomislila je da su ga slični porivi kao i dvojicu nasilnika natjerali da se umiješa. Jedina razlika je u tome da će

sad biti samo jedan, a ne dvojica, ogorčeno je pomislila.

Chuck se prvi pomaknuo i zakoračio prema Brettu, a onda je mladić viknuo:

— Prosvirat ću ti tu tvoju uspaljenu glavu ako učiniš samo još jedan pokret!

To je očito djelovalo, jer se Chuck više nije pomaknuo. Pogledao je Brooka, čija je ruka još bila udaljena samo nekoliko centimetara od drška revolvera.

— Podignite ručice u zrak, da vam slučajno ne bi palo na um da počinite glupost! — zarežao je Brett.

Brook ga je htio poslušati, ali mu je Chuck brzo dao znak rukom neka to ne čini. S mržnjom se zagledao u Bretta i polako rekao:

— Što će se dogoditi ako to ne učinimo?

— Već sam ti rekao. Ne savjetujem vam da predugo razmišljate jer postajem nestrpljiv.

— Obojicu nas ne možeš srediti u isto vrijeme — umiješao se u razgovor Brook i na licu mu je zatitrao ponosni smijeh, kao da je rekao vrlo mudru stvar.

— Brook ima pravo, stoga bi ti bilo najpametnije da se vratiš odakle si došao — zaprijetio je Chuck.

Prije nego što je Brett stigao bilo što odgovoriti Chuck je snažno zamahnuo nogom i vrhom čizme zahvatio užarene grane. Prema mladiću je poletio pravi vatromet iskra. Tako nešto nije očekivao, te je zbunjen ustuknuo.

Brook je vješto iskoristio novonastalu situaciju. Trgnuo je revolver, ali prije nego što je sti-

gao zapucati Brett se već oporavio od iznenađenja, okrenuo je remington prema njemu i zapucao. Udaljenost je bila tako mala da nije mogao promašiti. Brooka je metak pogodio u vrat. Užasno je zakrkljao i srušio se.

Chuck je munjevito reagirao. Bio je brži nego što je Brett pretpostavljao. U njegovoj desnoj ruci se na neobjašnjivi način stvorio mornarički kolt s dugačkom cijevi. Zategnuo je kokot, a onda se dogodilo nešto nepredviđeno. Žena je stajala u neposrednoj blizini Chucka i širom rastvorenih očiju promatrala što se oko nje zbiva. Sad je snažno gurnula nasilnika. Iako se on nije ni pomaknuo, ipak je postigla to da mu se omakla ruka u kojoj je držao revolver. Oružje je zagrmjelo, a metak je prozviždao desetak centimetara od Brettove glave.

— Prokleta vještice! — opsovao je Chuck i lijevom je rukom odgurnuo, dok je istovremeno placem desne ruke napeo kokot. Brett je iskoristio prednost i zapucao prije nego što je njegov napadač stigao to učiniti.

Chuck je zaurlao i isputio revolver. Objema rukama je pritisnuo trbuh, a onda je Brett još jednom opalio. Sad je bio precizniji i metak je pogodio Chucka u prsa.

Chuck se zanjihao i srušio u vatru. Više se nije ni pomaknuo. Plamen je odmah zahvatio njegovu odjeću.

Brett mu je brzo prišao i odmaknuo ga od vatre. Već na prvi pogled je shvatio da je bandit mrtav pa na njega više nije obraćao pažnju.

Prišao je Brooku i sagnuo se

nad njim. Ranjenik je još krkljao. Oči su mu bile poluo-tvorene, a iz vrata mu je curio mlaz krvi, što mu je otežavalo disanje. Uzaludno se trudio da se pridigne.

Brett se u građanskom ratu nagledao sličnih umiranja i odmah mu je bilo jasno da ranjeniku nema pomoći. Iako je to bio njegov protivnik, pokušao mu je ublažiti patnju. Podigao mu je glavu, no upravo tada Brook je još jednom zahroptao i tijelo mu je beživotno klonulo.

Brett se uspravio i zamišljeno pogledao mrtvaca. Bio je još vrlo mlad. Moglo mu je biti najviše dvadeset godina. Duga smeđa kosa nuredno mu je padala gotovo do ramena. Jedan pramen pao mu je preko očiju, pa se činilo kao da spava. Lice mu je bilo gotovo golobrado.

Brett je uzdahnuo i pogledao ženu. Ona je još stajala na istom mjestu. Nije se trudila da prikrije gole dojke. Činilo se kao da je šokirana onim što se upravo zbilo. Njezine krupne plave oči bile su prikovane uz Brettovu. Činilo se kao da na njegovu licu nastoji odgonetnuti što namjerava.

On kao da je čitao njezine misli. Spremio je remington u korice pa polako otkopčao košulju, svukao je i krenuo prema ženi.

U očima joj se zrcalio strah. Ispružila je ruke pred sebe kao da se želi zaštititi.

Ništa nije rekao, samo joj je pružio košulju. Iznenađeno ga je pogledala, kao da ne vjeruje vlastitim očima.

— Obucite košulju. Nema smisla da se prehladite — jednostavno je rekao kao da se ni-

šta nije dogodilo.

Ona ga je još nepovjerljivo promatrala. Prišao joj je i zagrnio je košuljom. Bila joj je najmanje tri broja prevelika, tako da se gotovo izgubila u njoj.

– Zar nećete...? – začuđeno je promucala.

Kratko se nasmijao, prvi put nakon mnogo vremena.

– Nisam to ni namjeravao. Svakako, osim ako ne želite...

– Kako se usuđujete?! – bijesno je povikala.

Njezina reakcija ga je naljutila i jedva se suzdržao da ne plagne.

– Vi zaboravljate gdje ste. Ostavite te svoje damske običaje za poslije, kad se vratite u civilizaciju.

Više ništa nije rekla, ali ga je i dalje bijesno promatrala. Činilo se kao da očekuje njegov sljedeći pokret, a to ga je još više razljutilo.

– Rekao sam vam da odjente košulju, pa to i učinite! – srdito je povikao.

To je očito djelovalo. Obukla je košulju netremice ga gledajući. Na kraju se odvažila i prošaptala:

– Zar me ne namjeravate silovati?

– Ne znam zašto? – mrzovoljno je promrmljao.

– Mislila sam da ste ubili onu dvojicu samo zato da me otmete od njih.

Mrko ju je odmjerio i rekao:

– E, onda ste se prevarili u očekivanjima, gospodice. Osim toga, moram vam zahvaliti na pomoći. Da mi u pravom trenutku niste priskočili u pomoć, ovaj gad bi me sigurno sredio.

– Pokazao je glavom Chucko-

vo tijelo i prezirno pljunuo u stranu.

– Sad mi je drago što sam to učinila – iskreno je priznala.

Zachuđeno ju je pogledao.

– Pa zašto ste onda to učinili, kad ste bili uvjereni da vas i od mene čeka isto?

Nasmijala se i vragolasto zbacila kosu u stranu.

– Zbog naoko sitne razlike. Njih su bila dvojica, a vi ste samo jedan. – Na trenutak je zastala i pogledala ga u oči. – Osim toga, vi ste neusporedivo zgodniji od njih – dodala je.

– Sad je bio red na njemu da se iznenadi.

Do vraga, kakva je to žena? – začuđeno je pomislio.

– Drago mi je što sam vas pogrešno procijenila. Vjerujte mi da nisam pretpostavljala da postoje tako plemenite osobe. Mislila sam da su drevni vitezovi i njihova plemenitost odavno izumrli, kao i dinosauri.

Ta dosjetka ju je oraspoložila. Prasnula je u smijeh kao nestašna djevojčica i pljesnula dlanovima.

Njemu se to nije svidjelo. Tek tada ju je prvi put pažljivije promotrio. Iako je djelovala vrlo mlado, njezine prave godine odavale su sitne bore oko očiju. Zaključio je da je prevalila tridesetu, da je dakle, nekoliko godina starija od njega. Pa ipak, lice joj je bilo mladoliko, a koža glatka i svježa. Morao je priznati da je lijepa, ali ta spoznaja ga je ostavila potpuno ravnodušnim. Nakon Caroline smrti nijedna žena za njega više nije ništa značila.

– Drago mi je što unatoč sve-
mu niste izgubili smisao za ša-

lu, gospodice – rekao je poma-
lo ukočeno.

– Prestanite me zvati »go-
spodice«, jer to nisam već odav-
no.

Tek tada se sjetio da su napa-
dači spominjali njezinog muža.

– Oprostite ako sam vas
uvrijedio, nisam to namjeravao.

– Ne morate to odmah uzeti
k srcu. Time ste mi zapravo dali
čarobni kompliment.

Nije mu se svidio njezin kiće-
ni način izražavanja. Osjećao je
da ne govori istinu. Ona je pak
naslutila da se u njemu nešto
kuha, pa ga je primila za ruku
i uzviknula:

– Red je da saznam ime čov-
jeka koji mi je spasio čast, a
možda i život.

– Zovem se Brett Malcolm –
kratko je rekao.

– A ja sam Gladys Quenell.
Trgnuo se kao da ga je uda-
rio grom. Trebalo mu je nekoli-
ko sekundi da se ponovno pri-
bere. Ona je to morala zapaziti,
ali se pretvarala da je zauzeta
zakopčavanjem košulje.

– Pretpostavljam, da ste u
nekom srodstvu s Lanceom
Quenellom?

– Svakako – neodređeno je
odgovorila.

– Vjerojatno je odmahнула
glavom i nasmijala se.

– To bi ipak bilo previše,
Lance nije tako star. Ja sam nje-
gova žena.

– Vi ste žena Lancea Que-
nella? – iznenađeno je prošap-
tao. Prokletstvo, zabezeknut je
pomislio. Da sam to prije znao,
sigurno joj ne bih priskočio u
pomoć. S užitkom bih proma-
trao kako ona dvojica kojota či-
ne njegovoj ženi ono što su nje-
govi plaćenici učinili Carol. Bila

bi to samo kap koja bi mi olak-
šala muke i barem malo utažila
želju za osvetom.

Ne sluteći što se u njemu zbi-
va, kimnula je. – U braku smo
devet godina. Zar poznajete
Lancea? Odrečno je odmahnuo
glavom.

– Samo sam čuo za njega.

– Ah, tako – uzdahnula je
pa ne bez ponosa dodala: – Pa
svakako, tko u ovom kraju još
nije čuo za njega? On je još za
života postao legenda.

Brettu se smračilo pred oči-
ma. Htio joj je reći da je taj nje-
zin Quenell pokvarenjak kakav
se rijetko susreće, ali se suzdr-
žao. Pomislio je da ona na to io-
nako ne može mnogo utjecati,
osobito ako je s njim samo de-
vet godina. Ponadao se da iz to-
ga neobičnog susreta može iz-
vući određenu korist – ona će
mu možda omogućiti da dode
do Quenella. Ništa drugo ga ni-
je zanimalo?

Iz razmišljanja ga je trgnuo
njezin glas.

– Zar ne mislite da biste se
i vi mogli prehladiti?

Shvatio je na što je ciljala. Bio
je bez košulje, a večer je bila
svježa.

– Bit će najbolje da odemo
na mjesto gdje sam ostavio ko-
nja. U bisagama imam rezer-
vnu odjeću, a tamo ćemo i pre-
noćiti.

Pokazao joj je tri privezana
konja desetak metara udaljena.

– Pretpostavljam da je jedan
od njih vaš.

Kimnula je i prišla prekra-
snom crnom pastuhu. Nježno
ga je pomilovala po njušci i ži-
votinja je tiho zarzala kad je
prepoznala gospodaricu.

– Što ćemo učiniti s ova dva

konja? Hoćete li ih povesti sa sobom? – upitala ga je.

Umjesto bilo kakvog odgovora iz korica je izvukao veliki bowie nož. Prerezao je uzde i potjerao životinje.

– A s mrtvacima? Njih ne možemo tek tako otjerati? – dodala je.

– Za njih će se pobrinuti lešinari i kojoti. Bolju sudbinu ionako nisu zaslužili – smrknuto je primijetio.

Više ništa nije rekao, a ni ona ga nije pitala. Krenuo je prema mjestu gdje je ostavio konja. Pratila ga je u stopu.

Nakon nekoliko stotina metara stigli su do Teda, kako je Brett odmila zvao svoga konja. Skinuo je bisage i izvadio košulju i hlače od denima. Košulju je obukao, a hlače pružio Gladys.

– Jasno mi je da su vam prevelike, ali vjerojatno uvidate da nije vrijeme i mjesto za modne ludosti.

Poslušala ga je. Kad je odjenula hlače, najprije je podvinula nogavice, ali su joj hlače ipak dopirale gotovo do grudi.

– Nisam mislila da ste tako krupni. Ovako odjenuta idealno bih poslužila za tjeranje vrana u polju kukuruza nekog farme-
ra – od srca se nasmijala.

Njemu nije bilo do smijeha. Pružio joj je vreću za spavanje i rekao:

– To je jedino što vam mogu ponuditi. Omotao se u gunj i legao na zemlju. Kao uzglavje mu je poslužilo sedlo. Nije joj promaklo da je prije toga iz korica izvukao revolver i stavio ga kraj sedla.

Nekoliko minuta nakon toga već je spavao. To je zaključila

po njegovom ravnomjernom disanju.

Čudan tip. Nije me čak pošteno ni pogledao, ljutito je pomislila.

Preostalo joj je samo da se i ona zavuče u vreću i pokuša zaspiti. Njezina ženska sujeta bila je povrijeđena i to joj nije dalo mira.

Pred očima su joj se odvrtjele slike proteklih događaja. Strešla se s jezom, a onda se ponovo pojavio Brettov lik. Mora se priznati da je zgodan i tako prokleta muževan, bilo je posljednje što je pomislila prije nego što je zaspala.

V

Kad se probudila, Brett je već bio ustao, sjedio je kraj vatre i nešto pripremao. Do nosnica joj je dopro ugodan miris kave.

Tromo se promisekoljila i izvukla iz vreće za spavanje.

– Dobro jutro – promrmljao je Brett i ne pogledavši je.

– Dobro jutro, moj viteže. Vi ste uistinu idealan muškarac kad ujutro dami pripremite doručak – rekla je umiljatim glasom.

Njezine riječi ispunile su ga gorčinom. Pomislio je da nije bio u prilici na sličan način Carolini poželjeti dobro jutro. Da ironija bude veća, to čini ženi čovjeka koji je kriv za njezinu smrt.

Ona je pogrešno protumačila njegovu šutnju.

– Čini se da niste previše razgovorljivi. Ili možda vaša šutnja mora nešto značiti?

Nije se obazirao na njezino peckanje. Skinuo je lončić s vatre i u limenu šalicu nalio kave. Podigao se i pružio joj šalicu.

– Kako ste dospjeli u društvo one dvojice? – upitao ju je mi-jenjajući temu razgovora.

Začudeno ga je pogledala, jer je gotovo i zaboravila događaj od proteklog dana. Naglo se smrknula.

– Jučer popodne sam izjahala da malo protrčim konja. To činim gotovo svaki dan. Pošto sam prevalila samo nekoliko milja, odnekud su se stvorila ona dvojica i natjerali me da krenem s njima.

– Zar nije bilo nikog od vaših ljudi blizu? –animalo ga je.

– Zar mislite da bi oni sve to mirno promatrali? – ljutito je odvratila.

– Nisam vas htio povrijediti. Čudim se što baš nitko nije opazio da ste nestali.

– Na ranču je zacijelo podignuta uzbuna. Više sam nego sigurna da je Lance organizirao potjeru, ali ona dvojica su na to očito računala.

– Kako to mislite?

– Pojurili su kao da ih gone svi vragovi, a to su i od mene zahtijevali. Uskoro se smračilo pa potjera nije mogla pronaći nikakve tragove. Mogli su me pronaći samo na sreću, no to je isto kao da tražite iglu u stogu sijena. – Ponovo joj se vratilo dobro raspoloženje. Pogledala ga je i dodala: – Tko zna što bi mi se dogodilo da niste naišli. Odsad sam vaš doživotni dužnik.

Nisam vam priskočio u pomoć zbog onakve... ili slične pobude – iskreno je rekao.

– Svakako da niste. To je i meni jasno. Nadam se da mi ne zamjerate što se malo šalim.

Spustila se na zemlju i sjela kraj njega.

– Moram priznati da mi već dugo nije bilo tako lijepo kao sad s vama. Spavanje u vreći na otvorenoj preriji, cvrkut ptica i miris trave. To me podsjeća na djetinjstvo.

Ništa nije rekao. Samo joj je uzeo šalicu iz ruke i u nju nalio mirisavu kavu.

Ona se trgnula iz sanjarenja, kleknula je i uzviknula: – Ne-prekidno vi mene ispitujete. O sebi ste rekli samo kako se zovete. Red je i da ja nešto više saznam o vama.

Slegnuo je ramenima i rekao:

– Moja životna priča vas ne bi zanimala. Gotovo se i ne razlikuje od priča tisuća kauboja sličnih meni. – Barem mi možete reći kamo ste se zaputili?

Neodređeno je slegnuo ramenima.

– Nemam određenog cilja. Htio bih na nekom ranču naći posao.

Naglo je živnula.

– Ako je to jedino što želite, onda vam zaista lako mogu ispuniti želju!

Shvatio je na što je ciljala, ali se pretvarao da ne shvaća.

– Kako to mislite?

– Vrlo jednostavno. Reći ću Lanceu, ili još bolje Rocku, neka vas zaposli na našem imanju.

– Tko je Rock?

– Rock Sheridan. On je neka vrsta predradnika na našem imanju. Lancea takve stvari zamaraju pa je njega zadužio da se brine da sve bude u redu.

Ime mu se učinilo poznato, ali se nije mogao sjetiti gdje ga je već čuo. A onda se odjednom dosjetio.

– Da to nije slučajno Rock Zvečarka?

– Da, tako ga ponekad zovu, iako on to ne voli. Ne znam ot- kud mu taj nadimak.

Ako ona i nije znala, Brett je znao. Zvečarka je bio jedan od najopasnijih plaćenih ubojica u Arizoni. Činilo mu se, iako u to nije bio sasvim siguran, da je za njim raspisana potjernica.

– A što ako me on neće zapo- sliti? – upitao ju je.

Pogledala ga je kao da se pita zar on s njom zbija šalu. Na kraju je ipak rekla:

– Rock mi tako nešto napro- sto ne može odbiti.

Njezin odgovor je Bretta ma- lo umirio. Nije više htio zapitki- vati da ne bi nešto posumnjala.

– Dobro, ako je to kako ste rekli, onda je najbolje da od- mah krenemo. Potjere koje su krenule za vama zacijelo su već prevrnule pola prerije – rekao je i uspravio se.

To je bio znak da i ona usta- ne. Osedlali su konje, uzjahali i krenuli prema sjeveru. Brett je dopustio da ga ona vodi. Nije joj htio spomenuti da je nekad ra- dio na Ridgewayevu ranču i da je tim putom već prolazio.

Nisu odmakli ni desetak kilo- metara kad su u daljini ugleda- li oblak prašine. Brett je iz kori- ca kraj sedla izvukao vinčester- ku i provjerio mehanizam. Uba- cio je metak u cijev i odložio pu- šku.

Gladys to nije promaklo. Na- smiješila se i rekla:

– Vjerujem da vam oružje vi- še neće trebati, viteže.

– Kako to mislite?

– Vrlo jednostavno. Čini mi se da su to ljudi koje je Lance poslao u potragu za mnom.

Uskoro se Brett uvjerio da je njezina pretpostavka bila točna. U susret su im dojahala trojica konjanika odjevena kao kaubo- ji i Brettu je bilo jasno da su to obični ljudi s ranča.

Kad su prepoznali Gladys, zaurrali su kao najkrvoločniji Indijanci.

– Gdje ste se dosad skrivali, gospodo Quenell? – povikao je jedan od njih kad su im se pri- bližili.

– To je prilično duga priča i ne može se ispričati u jednom dahu, Mark – veselo je odgovo- rila.

– Barem nam možete ukra- tko reći što vam se dogodilo – navaljivao je kauboj.

– Kad si već tako nestrpljiv, otkrit ću ti da su me otela dvo- jica protuha. – Pokazala je Bretta i nastavila: – Da nije bi- lo ovog džentlmena, ne znam kako bi sve to završilo.

Kauboji su uzbuđeno zagra- jali, a onda su s poštovanjem i divljenjem pogledali Bretta.

– Rekli ste da su vas otela dva nitkova. Zna li barem nji- hva imena?

– Nikad ih dotad nisam vi- djela. Medusobno su se zvali Chuck i Brook.

– Kamo su otišli? Jedva če- kam da ih propustim kroz šake.

– Smiri se, Mark. Za njih je sve svršeno. Brett se već pobri- nuo za njih.

– Da to nije možda bio Chuck Langton? – zamišljeno je upitao crvenokosi muškarac, koji je dotad šutio.

– Nisam još čula za nekoga Chucka Langtona. Već sam vam rekla da ih nikad nisam vi- djela – pomalo nervozno je re- kla.

Mark je prijekorno pogledao crvenokosog, pa brzo rekao:

— Gospoda Quenell ima pravo, Joe. To ionako više nije važno. Vrijeme je da se vratimo na ranč i da razveselimo gazdu. Nikad ga dosad nisam vidio tako zabrinuta — rekao je Mark.

Potjerali su konje i pojurili. Brett je namjerno jahao na začelju male povoške, iako je to bilo najneugodnije mjesto jer je udisao prašinu koju su podigli konji.

Kako je krenulo, možda ću još danas moći ispuniti ono za što još samo živim, ponadao se. Gorio je od želje da se nađe oči u oči s Lanceom Quenellom.

Dvije sekunde, bit će mi dovoljno samo dvije sekunde, ponavljao je u sebi.

Ubrzo što su stigli na ranč, shvatio je da mu se želja neće ispuniti. Barem ne za neko vrijeme, jer omrznutog Quenella uopće nije vidio.

Ostao je osupnut onim što je vidio. Kuća u kojoj je živio Quenell sa svojom ženom prije je sličila na dvorac iz bajke nego na zgradu na ranču. Bila je to prostrana dvokatnica, sagrađena od bijelog mramora. Prozori na njoj bili su veliki kao neka omanja kolibica. Na prednjoj strani bio je prostrani trijem oslonjen na vitke i dugačke mramorne stupove. Ispred kuće bio je prekrasni perivoj, a u sredini jezerce po kojemu je plivalo nekoliko labudova.

Brett dosad nije vidio ništa takvo i zabezeknuto je protrljao oči, jer mu se učinilo da sanja. Na kraju se zagledao u labudove, koji su mu izgledali kao rajске ptice.

— To su ti labudovi, druška-

ne. Gazda ih je dopremio čak iz New Yorka — ne bez ponosa objasnio je Joe, koji se odjednom stvorio kraj njega.

— Šepuriš se kao da je sve tvoje — podsmjehnuo mu se Brett.

— Što si time htio reći? — planuo je Irac.

Brett ga nije ni pogledao. Pogledom je tražio Gladys, ali ona je već nestala u kući.

— Čini se da je potpuno zaboravila i mene i obećanje koje mi je dala — potišteno je uzdahnuo.

— A što si se ti nadao, druškane? Nisi valjda očekivao da će te pozvati u svoju spavaonicu? — nasmijao se Joe.

Dobro raspoloženje mu se ponovo vratilo. Potapšao ga je po ramenu i pokušao ga utješiti.

— Vrijeme je da se otriježniš, druškane. Shvati već jednom da pripadamo dvjema različitim svjetovima. Njezin muž je »težak« najmanje milijun dolara, a ti u džepu sigurno nemaš više od desetice.

— Nije u tome stvar — ljutito je odbrusio Brett.

— Nego u čemu? —animalo je Irca.

— Obećala mi je posao na ranču.

Joe ga je htio utješiti, a onda je naglo zašutio vidjevši da im se približava neki visoki muškarac odjeven u bijelo odijelo. Na glavi je nosio stetson isto takve boje. Oko pojasa su mu bila dva široka kožnata remena, na svakom od njih bile su pričvršćene korice s revolverom. Po izlizanim revolverskim drškama Brett je zaključio da oružje ne nosi samo kao ukras.

Muškarac im je prišao i zagledao se u Bretta. Mladić je u istom trenutku osjetio neku odvratnost prema došljaku, najvjerojatnije zbog gotovo prozirno-plavih očiju, u kojima nije bilo ni trunka života. Podsjećale su ga na oči crknutog lososa.

— Brett Malcolm? — upitao je, iako je njegovo pitanje više zvučalo kao tvrdnja.

Brett je samo kimnuo.

— Gospoda Quenell mi je rekla da si joj učinio uslugu. Zamolila me da ti nađem neki posao na imanju.

Zastao je jer je vjerojatno očekivao da će njegov sugovornik nešto reći, ali je on i dalje šutio.

— Što znaš raditi?

— Sve što treba — kratko je odgovorio Brett.

— Znaš jahati?

Brett je ponovo kimnuo.

— Jesi li ikad žigosao stoku?

— Mnogo puta.

Njegov sugovornik se nasmiješio i pažljivo ga odmjerio prije nego što je nastavio.

— Ako je uistinu tako kako tvrdiš, onda je najbolje da te pošaljem na parcelu B.

— Parcelu B? — začudeno je ponovio Brett.

— Javili su mi da im tamo nedostaje nekoliko spretnih ruku. Joe će ti sve objasniti. Najbolje je da kreneš sutra ujutro.

Za njega je razgovor očito bio završen. Kratko je kimnuo u znak pozdrava, okrenuo se i žurno se udaljio.

— Tko je taj uobraženko? — upitao je Brett iako je naslućivao odgovor.

Joe se počeošao po bradi.

— To ti je Rock Sheridan. Za tebe bi bilo bolje da ne čuje kako si ga nazvao.

— Zar ne djeluje tako?

— Upozorio sam te da pripaziš na jezik, momče. Zvečar... ovaj, Rock Sheridan je prilično nezgodan kad se naljuti.

— Gdje je ta parcela B? — upitao ga je Brett ne želeći da razgovor poprimi neželjeni tok.

— To je dio imanja udaljen odavde oko petnaestak milja. Donedavno je pripadao Jamesu Ridgewayu, ali ga je gazda kupio nakon njegove smrti.

Sumnjičavo se ogledao, a onda šapćući dodao:

— Čuo sam da ga je dobio gotovo besplatno. Kako mi se čini, to baš nisu čista posla.

Brett se jedva suzdržao da mu ne postavi nekoliko pitanja. Naslućivao je da bi mu Joe mogao reći nešto više o počiniteljima zločina. Pa ipak, nije želio nepotrebno izazivati Irčevu sumnju dok pouzdano ne utvrdi s kim ima posla.

— U krajnjem slučaju, to me se ne tiče. Ovamo sam došao raditi, a prijava igre bogataša me se ni najmanje ne tiču — rekao je na kraju.

— To ti je pametno, momče. Gledaj svoja posla pa nećeš upasti u neprilike — Joe se složio s njim, a onda mu je mahnuo da krenu. — Ako ne požurimo, oni vukovi će nam pojesti sve jelo.

Zaputili su se prema brvnarama u kojima su stanovali kauboji i pomoćna radna snaga na ranču. Bile su udaljene stotinjak metara od raskošne palače u kojoj je živio Quenell.

Joe je naslutio što se Brettu mota po glavi, kiselo se osmijehnuo i promrmljao:

— Gazda nam je time jasno dao do znanja da pripadamo

dvjema različitim svjetovima.

Prestrašio se da je rekao nešto što nije smio, jer mladić je ipak bio stranac o kojemu još nije stvorio mišljenje, te se brzo ispravio:

– Njega život na ranču uopće ne zanima. Po cijele dane zadubljen je u rješavanje nekih svojih poslova. Priča se da se odlučio ovdje nastaniti isključivo zbog dobre klime.

– Zacijelo ima nešto u tome – nasmijao se Brett.

– Kako to misliš? – nepovjerljivo ga je upitao kauboj.

– Mislio sam na klimu. Ne sjećam se kad sam posljednji put bio ovako gladan.

– Ako je to jedino što te muči, onda se ne moraš zabrinjavati. Juanitino jelo je tako ukusno da bi oživjelo i mrtvaca – nasmijao se Joe.

Ušli su u dugačku prizemnicu koja je služila kao blagovao-nica i kuhinja. Sastojala se samo od jedne prostorije, u kojoj je bilo poslagano sedam stolova izrađenih od grubo tesanih dasaka. Na kraju prostorije bilo je otvoreno ognjište, iznad kojeg je visio veliki čadavi kotao. Samo jedan stol je bio prazan. Za ostalima su sjedili muškarci lica opaljenih od sunca i vjetra. Znatiželjno su se zagledali u Bretta.

– Oni su samo znatiželjni. K nama stranci rijetko zalaze. Inače su momci uglavnom u redu – promrmlijao je Joe kroz zube.

Brett je kimnuo u znak odobravanja, a onda mu se pogled susreo s beživotnim očima tipa kojeg je sreo tog jutra. Htio je upitati Joea što je mislio pod tim »uglavnom«, ali se predomi-

slio jer se u tom trenutku do njih dogejala neka Meksikan-ka, visoka gotovo koliko i široka pa je Bretta podsjetila na veliko klupko sala. Iako nije mogao pouzdano utvrditi njezinu starost, bio je prilično siguran da je bliža pedesetim nego četrdesetim godinama. Široko se nasmijala i rekla:

– Gotovo ste propustili večeru, mućachos.

– To bi bila vječna šteta, Juanita – dobrodušno je zabrun-
dao Joe, a onda glavom kimnuo prema Brettu. – Ovo je novi čovjek na ranču. Potrudi se da mu dokažeš da se kod nas ne jede loše.

– To me najmanje zabrinjava – rekla je Meksikanka i iz velike posude nasula im u tanjure neku mirisnu tekućinu.

Muškarci su se halapljivo bacili na jelo. Brett je morao priznati da Joe nije pretjerivao u pohvalama Juanitine kuhinje. Bilo mu je drago što mu se ponovo vratio apetit. Slutio je da će se uskoro početi odmotavati klupko koje se splelo oko ubojstva Carol i Jamesa Ridgewaya te da će mu trebati snage.

– Bit će najbolje da večeras prespavaš kod nas, a sutra će te netko od momaka odvesti na parcelu B. – rekao mu je Joe poslije večere.

Brett se složio s njegovim mišljenjem. Nije htio pokazati da mu je put do Ridgewayeva ranča vrlo dobro poznat.

Pa ipak, nije sve prošlo tako glatko kako je priželjkivao. Za vrijeme jela prišao im je Rock Sheridan, sumnjičavo odmjerio Bretta i procijedio kroz zube:

– Ne volim tipove koji se ulaguju gazdinim ženama. Očito ni

ti nisi neki izuzetak.

— Momak je u redu, Rock. Za njega ja garantiram — otegnuto je rekao Joe.

Sheridan ga je mrko pogledao i prosiktao:

— Tebe nisam ništa pitao. Pametnije bi ti bilo da se ne miješaš u stvari koje te se ne tiču.

Joe je htio nešto reći, ali se u posljednjem trenutku ugrizao za jezik. Oborio je glavu i zagledao se u tanjur pred sobom.

— Sasvim slučajno sam bio svjedokom događaja na koji očito ciljaš, Sheridane. Pretpostavljam da bi se i sam slično ponašao da si se našao na mom mjestu — hladno je odvratio Brett.

Predradnik je nešto promrm-ljao, okrenuo se i ne pozdravivši otišao.

Joe je pogledao za njim i zamišljeno rekao:

— Čini se da mu nisi osobito simpatičan.

Brett je samo slègnuo ramenima i promrm-ljao:

— Kamo bi stigao kad bih se svima svidio na prvi pogled.

— Da sam na tvom mjestu, dobro bih pripazio. Rock Sheridan u svakom slučaju nije čovjek koji se može potcijeniti — upozori ga zabrinuti Joe.

VI

Drugog dana, odmah pošto je doručkovao, krenuo je prema bivšem Ridgewayevu ranču, ili sada samo parcela B. Pratio ga je golobradi momak kojeg je Sheridan zadužio da ga otprati.

Gladys više nije vidio i nije ni malo žalio. Ta žena ga je ispunjala osjećajem koji dotad nije doživio. Iako mu nije bila simpatična, nije mogao potpuno si-

gurno tvrditi da je ravnodušan prema njoj. Noć koju su proveli u preriji ostavila je u njemu tragove. Osjećao je da se u njemu nešto slama, a to je po svaku cijenu htio zatomiti. Ljubav prema Carol još je u njemu bila prejaka da bi neka druga žena mogla zauzeti njezino mjesto. Osim toga, smatrao je da je Gladys, makar posredno, bila suodgovorna za Carolinu smrt, a preko toga nije mogao proći tek tako.

Negdje oko podneva u daljini je ugledao poznate zgrade. Srce mu je jače zakucalo, a rane u duši, koje su malo zacijelile, ponovo su se otvorile. Sjetio se rijetkih sretnih trenutaka koje je proveo s voljenom djevojkom. Pri samoj pomisli na maštanja o zajedničkom životu činilo mu se da će poludjeti. Sve je izgledalo tako blizu, ali je vrlo dobro znao da se to nikad neće ostvariti. Želja za osvetom u njemu je bila prisutnija no ikad.

— Nešto si rekao? — upitao ga je mladić i začuđeno ga je pogledao.

— Glasno razmišljam — mrzovoljno je odvratio Brett, čime je dao do znanja da nije raspoložen za razgovor.

Momak više ništa nije rekao, ali ga je još jednom sumnjičavo odmjerio.

Morat ću pripaziti na svoje ponašanje. Čini se da sam već počeo sam sa sobom razgovarati, zbrinuto je pomislio Brett.

Na ranču nisu zatekli nikog. Svi kauboji su bili na pašnjacima kod stoke. Mladić koji je dopratio Brettu nelagodno se promeškoltio, a onda se ipak ohrabrio i rekao:

— Možda bi bilo najbolje da

se vratim na naš ranč. Rock je od mene zatražio da te dopratim dovde i to sam učinio. Nema smisla da nepotrebno gubim vrijeme.

Brettu se to nije svidjelo. Nije se htio ponovo suočiti sa starim prijateljima bez nekoga posebnog razloga. Jeff, kako se zvao kauboj, bio mu je najbolji alibi. On će im ukratko ispričati što se dogodilo pa će biti pošten mučnog objašnjavanja. Osim toga, nije znao tko sad obavlja posao predradnika. Moglo se očekivati da je Quenell postavio svog čovjeka, u kojeg je imao povjerenje.

Sav se narogušio i zarežao:

— Sheridan ti je rekao da me upoznaš s ljudima ovdje i to ćeš učiniti.

Jeff je shvatio da mu se više ne isplati protusloviti. Pomirio se sa sudbinom i promrmljao:

— U redu, ako baš tako želiš.

Brett više nije obraćao pažnju na njega. Sjahao je i privezao konja za ogradu, a onda je polako krenuo prema kući u kojoj su još donedavno stanovali James Ridgeway i njegova kći. Već na prvi pogled shvatio je da u kući nitko ne stanuje. Ulazna vrata i svi prozori bili su zatvoreni, a zavjese na njima navučene. Prišao je vratima i pritisnuo kvaku, no bilo je zaključano.

Upravo tad je iza sebe začuo topot kopita. Okrenuo se i ugledao trojicu konjanika. Odmah je prepoznao jednog od njih: Freda Rodneyja. Drugu dvojicu je vidio prvi put.

Rodney je potjerao konja k njemu i iznenađeno ga upitao:

— Što radiš ovdje, Malcolm?

Brett ga je mrko odmjerio i procijedio:

— Rekao bih da se baš nisi razveselio što si me ponovno ugledao, Rodney.

— Jest, imaš pravo, no još mi nisi odgovorio na pitanje. Nisi valjda promijenio odluku i prihvatio ponudu gospodina Quenella?

— Upravo tako — odbrusio je Brett. Shvatio je da se Rodney naslađuje njegovim poniženjem.

— Čini mi se da si prekasno shvatio neke stvari. Ne možeš mijenjati odluke kao prljave čarape — nacerio se njegov sugovornik.

— To se tebe ni najmanje ne tiče — neprijateljski je prosiktao Brett.

— To ti samo misliš, druškanе. Pokazat ću ti da sa mnom ne možeš tako razgovarati... — započeo je, ali ga je usred rečenice prekinuo Jeff koji se upravo tada odnekud pojavio.

Mladić je odmah shvatio da je na pomolu svada, te je to htio spriječiti po svaku cijenu.

— Ovaj čovjek je ovdje po izričitoj želji gospodina Quenella — žustro je rekao.

— O-ho, što to treba da znači?

— iznenadio se Rodney.

— Ne znam, a i ne tiče me se. Jedino vam želim prenijeti poruku Rocka Sheridana. Rekao je da će vam pomoći pri žigosanju stoke.

— To ipak mijenja na stvari — zamišljeno je procijedio Rodney i zazviždao, a onda je dodao: — Ako gazda tako želi, onda valjda zna zašto to čini.

Druga dvojica kaubojia nisu se miješala u razgovor. Samo su Brett mrko odmjerili, po će-

mu je shvatio da im nije osobito simpatičan.

Brett se začudio što se samo u desetak dana koliko je bio odsutan s ranča dogodilo toliko promjena. Upitao se koliko je starih ljudi ostalo na imanju. Prisutnost novih radnika dovoljno mu je govorila sama za sebe.

Rodney kao da je čitao njegove misli. Kiselo se osmjehnuo i rekao:

– Što je, tu je. Bit će najbolje da ne gubiš vrijeme već da se prihvatiš posla.

Pokazao je glavom prema dvojici ljudi i rekao:

– Ovo su Pat i Ron. Na ranču su tek nekoliko dana.

Kauboji su kimnuli u znak pozdrava. Još su ga promatrali nepovjerljivo.

– Ovo je Brett Malcolm. Donedavno je radio ovdje – ukratko im je objasnio. Nestrpljivo se zakašljao i povišenim glasom rekao:

– Dosta je bilo razgovora. Do noći nas čeka još mnogo posla.

Krenuo je prema jednoj od koliba. Dvojica kauboja i Brett su ga pratili. Jeff je ponovo uzjahao i potjerao konja. Iza njega se podigao veliki oblak prašine, a onda se topot konjskih kopita udaljio.

Vrata na brvnari su se otvorila i u njima se pojavio stari Kinez. Pogledao je došljake, a onda mu se lice razvuklo u blaženi smiješak kad je prepoznao Bretta. To je potrajalo samo nekoliko sekundi, a onda se naglo uozbiljio.

Brett se zabrinuto upitao što bi to moralo značiti. Odnos između kuhara i njega bio je više nego srdačan, i dotad ga ni naj-

manja sitnica nije pokvarila. Zaključio je da je Chin očito imao debelih razloga za tako neobično ponašanje.

– Makni se već jednom s tih vrata i posluži nam jelo. Zar misliš da imamo vremena za rasipanje? – grubo je na njega viknuo Rodney.

Kinez ga je odmah poslušao. Pričekao je dok ljudi nisu posjedali za stol, a onda je pred njih postavio jelo. Nakon toga se nekamo izgubio, pa Brett nije imao prilike progovoriti s njim nijedne riječi.

Nakon ručka Brett je htio pripaliti cigaretu, ali mu je Rodney prezirno dobacio:

– Ako si mislio da ćeš ovdje dangubiti, onda si se grubo prevario. Nemamo vremena za gubljenje, to bi već jednom mogao shvatiti.

Mladić je pocrvenio u licu od bijesa, ali ništa nije rekao. Ustao je i izišao iz brvnare. Za njim su odmah izišli predradnik i dvojica kauboja, uzjahali i potjerali konje prema pašnjaku.

Kad su stigli do stoke, Brettu je postalo jasno zašto su Quennellu trebali novi radnici na bivšem Ridgewayevu ranču. Upravo je u toku bio posao prežigosanja goveda. To je bio ne samo mukotrpan nego i opasan posao, jer su se užareni žigovi otiskivali na tijela teladi kao i starije stoke. Za to je trebalo mnogo spretnosti i snage.

Rodney i trojica novopristiglih ljudi bacili su se na posao, a petorica kauboja koji su dotad žigosali stoku odmah su se zaputili prema zgradama ranča. Brett je zaključio da je predradnik tako organizirao posao

da je uvijek netko bio kod stoke, pa čak i u vrijeme ručka.

U daljini je ugledao skupinu od četiri kauboja. Iako su bili udaljeni najmanje dvije stotine metara, odmah je prepoznao ljude koji su radili za Ridgeway. Upitao se kako će reagirati kad opaze da im se ponovo pridružio.

Više nije imao vremena za razmišljanje jer je prionuo na posao. Duboko u sebi potisnuo je odbojnost koju je osjećao prema onome što je morao činiti. Kao i drugi kauboји, marljivo je hvatao goveda i utiskivao na njih znak vlasništva čovjeka koji ih se domogao na najprljaviji i najpodliji od svih mogućih načina.

Vrijeme je odmicalo i on je sve više osjećao umor. S njega je tekao znoj, ali nije ni na trenutak zastao da predahne. Radio je u skupini s Patom i Ronom. Obojica su bila iskusni kauboји, za koje je čak i tako teški posao bio sastavni dio svagdašnjice. Obavljali su ga rutinski kao svaki drugi posao.

Kad se sunce već nisko spustilo, Brett je iza sebe začuo topot konjskih kopita. Nije se ni okrenuo da ustanovi tko im se približava. To je učinio tek kad je začuo da je Ron iznenađen promrmljao:

— Do vraga, tko bi to mogao biti?

— Nisam ni slutio da ovdje ima žena! — radosno je povikao Pat, koji je bio najmanje deset godina mlađi od njega, otprilike kao i Brett.

— Pa to je Gladys. Koga vraga ona ovdje radi? — začudio se Brett.

— Tko ti je ta Gladys — upitao ga je Pat.

— Quenellova žena — kratko je odgovorio Brett.

Dvojica kauboја su ga iznenađeno pogledala.

— Nisam ni slutio da poznaješ gazdinu ženu — rekao je Ron.

— I to očito dobro, kad je zovesh po imenu — ne bez zavisti dodao je Pat.

U međuvremenu je Gladys dojahala do njih, spretno sjahala i pružila Patu uzde, kao da je to nešto sasvim uobičajeno. Na sebi je imala uske jahaće hlače i bijelu košulju s dubokim otvorem. Još je bila zadihana te su joj se grudi ubrzano dizale i spuštale.

Prišla je Brettu i pružila mu ruku. Nakon kratkog oklijevanja ipak ju je prihvatio.

— Stekla sam dojam da niste oduševljeni što me opet vidite — rekla je pomalo uvrijeđeno i napućila usta.

— To vam se samo čini — rekao je više u šali. — Ne znam čemu mogu zahvaliti što vas ponovo vidim.

— Došla sam se uvjeriti kako ste se snašli na novom poslu, no koliko mogu opaziti, tako spretno žigošete stoku kao da cijeli život ništa drugo niste radili — zajedljivo je dobacila.

On je to vrlo dobro naslutio, ali se nije dao izazvati. Za to nije bilo ni vrijeme ni mjesto. Ona je bila gazdina žena, a on samo najamni radnik.

— Nisam znao da se tako brinete o svojim kaubojima — bilo je sve što je rekao.

Pocrvenjela je i ljutito ga odmjerila. Htjela mu je nešto odbrusiti, ali se na kraju suzdr-

žala i mirnijim tonom rekla:

— Imate pravo. Kamo bih stigla kad bih još o tome vodila računa.

— Pa što je onda u pitanju?

— izletjelo je Patu.

Odmah zatim shvatio je da je izlanuo glupost, jer tako nešto nije smio pitati. Na kraju to se njega nije ticalo.

Odmah zatim dobio je što je tražio. Gladys ga je prodorno pogledala i hladno rekla:

— Vama bi bilo bolje da se latite svog posla mladiću. Ako se ne varam, za to ste plaćeni.

Pat se sav ušepRTLjao, ali ona na njega više nije obraćala pažnju. Ponovo se okrenula prema Brettu i dodala:

— Vi ste utoliko izuzetak, što se ipak ne događa svakog dana da nekom od ljudi što rade za mog muža moram zahvaliti što mi je spasio život.

Ron, koji je dotad pažljivo slušao razgovor, iznenađeno je podigao obrve. Činilo se da je s nekom novom znatiželjom promatrao Bretta.

U tom trenutku odjednom se kraj njih stvorio Fred Rodney. Gladys i trojica kauboja toliko su se zanijali u razgovor da nisu ni opazili kad im se približio.

— Gospodo Quenell! — povikao je teatralnim tonom. — Nitko me nije obavijestio da ćete nas posjetiti.

Ona ga je prezirno odmjerila i jetko rekla:

— Nitko vam to i nije mogao reći.

— Da sam znao da to namjeravate, uputio bih vam nekoliko momaka u susret.

— Vrlo pažljivo od vas, Rodney, ali to odista nije potrebno. Jasno mi je da vam je svaki čov-

jek nužan dok ne obavite posao do kraja.

— Pa ipak, red je da...

— Dopustite da sama prosudim što je, a što nije red.

Shvatio je da više nema što reći, čak iako bi imao pravo. Nije joj smio protusloviti, i to mu je bilo jasno. Kiselo se nasmijeshio i promrmljao:

— Da, gospodo Quenell.

To ju je malo smirilo. Nije tajila zadovoljstvo što mu je očitala malo predavanje kako se podređeni mora ponašati prema gospodarici, i to joj se jasno vidjelo na licu.

Što sve te usijane glave ne zamišljaju da si mogu dopustiti, ljutito je pomislila. Možda bih isto tako morala razgovarati i s ovim drznikom.

Pažljivo je odmjerila Bretta, a onda zaključila da to možda ipak ne bi urodilo plodom. On ju je nezainteresirano promatrao, što je samo još više pojačalo njezin bijes.

Čini se da je on ipak nešto drugo, na kraju je zaključila, a onda, iako nerado, još jednom u sebi ponovila: »On se uistinu razlikuje od njih«.

Ni sama nije shvaćala da se ta razlika sastojala isključivo u tome da je on u njoj pobudio stanovite osjećaje. To u svakom slučaju nije bila samo zahvalnost.

— Sad kad sam umirila savjest, bit će najbolje da se što prije vratim. Lance mi je izričito zabranio da se udaljujem bez pratnje, ali opet ga nisam poslušala. Večeras ću sigurno dobiti predjelo sastavljeno od njegovih predbacivanja.

— To je potpuno ispravno. I ja bih sigurno tako postupio da

sam na njegovu mjestu – ponovo se ohrabrio Pat.

Zagledao se u izrez na njezinoj košulji i duboko uzdahnuo.

– Na svu sreću, ipak niste – prkosno je odbrusila i nasmijala se.

On se ponovo zbunio, ali Gladys ga više nije ni pogledala.

– Iako me se to ne tiče, rekao bih da se poigravate sa sudbinom. Možda ona drugi put neće biti tako milostiva – preko volje ju je opomenuo Brett.

Ona kao da je čekala tako nešto.

– Postoji način da se to spriječi – brzo je dobacila.

– Kako to mislite? – upitao ju je zatečen.

– Vrlo jednostavno. Mogli biste me otpratiti dio puta.

Njezin odgovor ga je iznenadio, jer tako nešto nije očekivao. Počesao se po glavi i procijedio:

– To bih vrlo rado učinio, ali ne mogu tek tako napustiti posao.

– Možete ako vam ja to naredim!

Htio joj je i dalje protusloviti, ali Rodney je prekinuo svako dalje raspravljanje.

– Gospođa Quenell ti je nešto rekla, Malcolm – prijeteći je prosiktao.

Brett ga je mrko odmjerio, ali je na kraju pristao. Uzjahao je i hladno se naklonio.

– Što se mene tiče, možemo krenuti, gospodo.

Na licu joj se pojavio pobjednički osmijeh, a onda je potjerala konja. Brettu nije preostalo ništa drugo nego da pojuri za njom.

Neko vrijeme je jahala kao da je progoni gomila Indijanaca. Mladić je namjerno zaostao iza

nje nekoliko konjskih dužina. U glavi su mu se rojile svakakve misli. Na kraju je pomislio da je cijeli taj put projahala samo da bi ga vidjela, ali je takvu pomisao odmah odbacio. Iako ju je poznavao tek kratko vrijeme, i to mu je bilo dovoljno da shvati kako je vrlo hirovita i gotovo nepredvidiva u ponašanju.

Nakon gotovo pola sata divlje jurnjave, ona je naglo zaustavila konja. To ga je toliko iznenadilo da je gotovo naletio na nju. U posljednjem trenutku je skrenuo konja u stranu i snažno povukao uzde. Životinja je stala kao ukopana.

– Što sad to treba da znači?

– Ijutito ju je upitao.

– Ništa osobito. Jednostavno mi je dozlogrdila jurnjava – otcvrkutala je i nedužno se osmjehnula.

To ga je još više razljutilo. Iz očiju su mu zasjale iskre.

– Prestanite se već jednom ponašati kao nezrela djevojčica – viknuo je – Došlo mi je da vas prebacim preko koljena i dobro isprašim!

Odmah zatim je shvatio da je pretjerao, jer tako se ipak nije smio razgovarati s njom. Pa ipak, ni na trenutak nije požalio zbog toga.

Njezina reakcija bila je neočekivana.

– Zašto to ne učinite? – vragolasto ga je upitala.

– I sam se pitam što me još sputava? – ponovo je planuo, ali je odmah nastavio mirnijim tonom: – Molim vas da me na to ne prisiljavate, gospodo Quenell.

– Prestanite me već jednom zvati »gospodo Quenell«.

– Kako da vas zovem?

– Samo Gladys. Ionako smo gotovo jednako stari.

– Samo što između nas postoje neke razlike – gorko je rekao.

Začudeno ga je pogledala, a onda prasnula u smijeh pomišivši da je shvatila na kakve razlike misli.

– Ne budite formalist, Brette. Sad to ionako nije važno. Shvatite da smo ovdje sami i da milijama unaokolo nikoga nema. Samo vi i ja – muškarac i žena.

Potjerala je konja i potpuno mu se približila. Sklopila je oči, a usne su joj bile poluotvorene kao da nešto očekuje.

Srce mu je jače zakucalo, a krv mu je udarila u lice.

Gotovo je popustio i poljubio te sočne usne koje su mu se tako nudile. To je potrajalo samo djelić sekunde, a onda je odolio iskušenju. Posramio se zbog svojih niskih pobuda. Sjetio se Carol i to je bilo dovoljno. Znao je da za njega još dugo neće postojati neka druga žena.

Da stvar bude još gora, pred njim je stajala žena njegova smrtnog neprijatelja. U tom je, uostalom, i bila razlika na koju je mislio.

Otvorila je oči i pogledala ga je ne vjerujući. Ponovo se osmijehnula i htjela ga je zagrliti, ali on se vješto izmakao i potjerao konja.

To ju je strašno razljutilo. Još nikad joj se nije dogodilo da ju je netko tako odbacio.

– Je li s tobom sve u redu, momče? – ljutito ga je upitala.

Shvatio je što je time htjela reći, ali nije odgovorio.

– Priznaj da si jedan od onih...!

Nije se potrudila da dovrši misao.

Gorko se osmijehnuo i rekao:

– U redu, ako ti je tako lakše.

To je bilo previše čak i za ženu kao što je Gladys.

– Platit ćeš mi za ovo, kauboj!

Zaprijetila mu je dražesnom šakom, a onda je snažno ošinula konja, te je životinja pojurila kao puščani metak.

Brett je još neko vrijeme zamišljeno gledao za njom.

Nimalo mu se nije svidjelo ovo što se dogodilo. I bez toga je imao dovoljno problema.

– Ta vještica će mi na vrat natovariti nepotrebne glavobolje – pomislio je na glas.

VII

Kad se vratio na ranč, već se bilo uveliko smračilo. Iako je bilo prilično kasno, većina ljudi još je bila budna. To je u najmanju ruku izgledalo neobično, jer su kauboji većinom bili poznati po tome što radnim danom rano odlaze na spavanje, kad su se na ranču obavljali najnaporniji poslovi kao što je žigosanje stoke.

Brettu se to nimalo nije svidjelo. Naslućivao je razlog zbog kojeg su prekršili pravilo. Vjerojatno su nestrpljivo očekivali njegov povratak, da čuju kako je završila »pratnja« koju je od njega zahtijevala gospoda Quennell.

Da bi izbjegao nepotrebne razgovore, zaključio je da je najpametnije odmah se zavući u vreću za spavanje. Drugog dana momci će najvjerojatnije izgubiti zanimanje za pojedino sti. Na nesreću, to ipak nije mo-

gao učiniti, jer mu Rodney nije pokazao gdje će spavati.

Ušao je u blagovaonicu i zaputio se k predradniku. Svaki razgovor je naglo prestao, a oči svih prisutnih okrenule su se prema njemu. Znao je da je vjerojatnost da ostvari svoju namjeru gotovo ravna nuli, pa ipak je pokušao. Kad je došao k Rodneyju, nakašljao se i umorno rekao:

— Zaboravio si mi pokazati gdje ću spavati.

Predradnikove oči su se stisnule u dvije uske crte.

— Mogao bi prije večerati, Malcolm.

— Nije mi do jela. Tako sam umoran da jedva držim otvorene oči.

— To i nije čudno s obzirom na ono što si danas morao obaviti.

To je izazvalo pravu buru smijeha. Brett je pouzdano znao da se više neće tek tako izvući, pa ipak je pokušao još jednom.

— Rekao sam ti da mi nije do jela, a sad dodajem da mi se i ne šali. Sutra ću ti sve potanko ispričati, te ćeš i sam uvidjeti da se ništa nije dogodilo od onog što pretpostavljaš.

— Pričaj ti to nekom drugom, možda ti povjeruje. Jasno mi je da se želiš izvući, ali neće to ići tako glatko. Ne događa se svaki dan da netko nabije rogove moćnom Lanceu Quenellu.

Brett je odlučio promijeniti taktiku. Nadao se da će se Rodney povući ako ga pokuša zastrašiti.

— Ne želiš valjda reći da je naša gazdarica laka žena? — sav se narogušio.

— To si ti rekao! — pobjedonosno je povikao predradnik i

pogledom zaokružio po blagovaonici. — Dobro ste čuli što je rekao, ljudi!

Kauboji su uzbuđeno zagrajali. U općoj vrevi začulo se nekoliko odobravajućih povika. To je samo još više osokolilo Rodneyja.

— Dužnost mi je obavijestiti gazdu o tome što trabunjaš o njegovoj ženi. Koliko ga poznajem, život ti više ne vrijedi ni centa, bijedniče.

U Brettu je prekipjelo.

— Sad mi je zbilja dosta — prijeteci je rekao.

— Oho, pa ti mi još i prijetiš! Ovakvu drskost uistinu treba kazniti. Što sve ovaj pjetlić ne zamišlja? Ako je uspio obrlatiti Ridgewayovu kćer, misli da će mu to poći za rukom i s našom gazdaricom. Jasno mi je kamo ciljaš, ali unaprijed tvrdim da si se preračunao.

Brett se više nije mogao ni želio suzdržavati. Posljednju kap koja se prelila predstavljalo je Carolino ime koje je taj nitkov javno sramotio.

Čini se da ipak nisu svi mislili kao Rodney, ili su se razlikovali barem u nekim pojedinostima. Među njima je bio i Ron.

— Kako možeš tvrditi tako nešto kad si čuo kao i mi da ga je gospođa Quenell pozvala da je otprati dio puta? — upitao je predradnika.

— To baš ništa ne mijenja na stvari. I dalje tvrdim što sam rekao — uporno je ponavljao Rodney.

— Potpuno se slažem s Ronom. Štoviše, čini mi se da se njih dvoje poznaje otprije — ohrabrio se i Pat.

U blagovaonici je zavládala tišina. Svima su bile poznate

glasine da je Lance Quenell upoznao svoju drugu ženu u nekoj javnoj kući u St. Louisu, ali o tome se nitko nije usudio glasno govoriti. Mladić je to sad prvi put javno dao naslutiti.

Na Rodneyevu licu zatitrao je paklenski osmijeh.

— Što si time htio reći? — polako ga je upitao.

— Pat ima pravo. Upoznao sam je prije nekoliko dana — umiješao se Brett.

Ljudi su olakšano odahnuli, jer su vrlo dobro znali da se Patu ništa dobro nije pisalo. Brettova primjedba rasčistila je nesporazum, no samo na kratko.

— Sumnjam da će se gazda razveseliti kad mu ispričam da si s njegovom ženom... hm, prilično blizak — zlobno je rekao Rodney, namjerno otežući kao da traži prikladnu riječ.

— Prestani već jednom zabavljati nos u stvari koje te se ni malo ne tiču! — planuo je Brett.

— Ti samo misliš da me se ne tiču. Uostalom, ti zaboravljaš s kim razgovaraš — prijeteci je prosiktao predradnik.

— Nosi se do vraga i ostavi me na miru!

Rodney kao da je samo čekao tako nešto. Naglo je ustao i zamahnuo prema mladiću ali se on spretno izmakao u stranu, a onda mu ljevicom uputio strahoviti udarac. Rodney je odletio unatrag kao da je izbačen iz katapulta. Zaustavio se tek na jednom od stolova, koji se slomio pod njegovom težinom i posude je poletjelo na sve strane. Trojica kauboja što su sjedila za stolom preplášeno su izmakla u posljednjem trenutku i zbunjeno su se zagledali u predradnika koji se odjednom našao u

položaju u kojem ga nisu navikli vidjeti.

Jedan od njih malo se pribrao i pružio mu ruku, ali Rodney je samo nešto zamumljao i odmahnuo glavom. Još jednom je potresao glavom, a onda polako ustao. Kad je krenuo prema Brettu, oči su mu se luđački iskolačile.

Mladić je spremno očekivao sljedeći napad. Bio je malo poguren, a stisnute šake bile su mu malo podignute. Nije morao dugo čekati jer je predradnik ponovo pojurio.

Ovaj put je pribjegnuo lukavštini. Pretvarao se da će uputiti udarac desnom rukom, ali je umjesto toga zamahnuo nogom.

Brett tako nešto nije očekivao. Njegovo iznenađenje je potrajalo samo djelić sekunde, ali je upravo za toliko zakasnio i predradnikova noga je pronašla cilj. Pogodio ga je točno u prepone.

Mladić je uzviknuo od bola, a odmah zatim dobio je sljedeći udarac. Rodney ga je pogodio šakom u želudac. Brett je ostao bez zraka i presavio se u struku. Njegov protivnik je to i očekivao. Skupio je ruke i iz sve snage ih spustio na Brettovo tjeme.

Mladiću se zavrtjelo u glavi, zateturao je i srušio se na pod. Predradnik se pobjedonosno nacerio, a onda ponovo zamahnuo nogom.

— Ovo će te naučiti ponašanju, tvore — promrmljao je bijesno.

Brettu se sve iskrilo pred očima, ali se krajnjim naporom okotrljao u stranu. Rodney to nije očekivao i izgubio je ravnote-

žu. Zanesao se i njegov protivnik je iskoristio prednost i povukao ga za nogu. To je djelovalo, jer se predradnik ispružio na podu koliko je širok i dug.

— Prokletstvo! — bijesno je opsovao i brzo se podigao.

Iako je sve to kratko trajalo, Brett se malo oporavio od ošamućenosti. Bio je spreman kad je Rodney ponovo pojurio na njega. Više nije čekao da ga on prvi napadne, već je sam zamahnuo i dobro odmjereni lijevi kroše pronašao je cilj. Predradnik je zateturio, a odmah zatim uslijedio je desni aperkat.

U općoj tišini koja je vladala u blagovaonici začuo se tupi zvuk. Rodney se izdigao dvadesetak centimetara, a onda zakolutao očima i stropoštao se na pod. Više se nije pomaknuo.

Dobro obavljen posao — s poštovanjem u glasu rekao je Ron.

To je ujedno bio znak za preostale muškarce koji su dotad gotovo bez daha promatrali borbu. Svi su zagrajali u isto vrijeme. Razglabali su o udarcima koje su razmijenili protivnici. Brettova je pobjeda za sve bile veliko iznenađenje. Oni koji su ga poznavali otprije mislili su da taj mirni i šutljivi momak nije tako dobar borac. Protekli događaj u tome ih je prilično razuvjerio.

Brett je mrko pogledao protivnika i promrmljao:

— Čini se da se neće tako brzo probuditi. Mogao mi je prije reći barem gdje ću spavati.

Nekoliko muškaraca se nasmejalo, a onda je Pat uzbuđeno povikao:

Mogao bi spavati kod Rona i mene. Kod nas ionako ima mjesta još za trojicu, zar ne Rone?

Stari kauboj je nekoliko trenutak razmišljao, a onda je kimnuo. Na njemu se jasno moglo opaziti da mu se tako nešto ne sviđa osobito. Brett ga nije osuđivao zbog toga, jer je slutio da predradnik neće tako lako zaboraviti kako ga je ponizio pred ljudima. Vjerojatno će ga zanimati kako je došlo do toga da prespava u brvnari upravo s Ronom i Benom.

Bena očito tako nešto nije smetalo, ili na to nije ni pomislio. Prišao je Brettu i potapšao ga po ramenu.

Bio si strašan. Pokazao si mu da se ne može ponašati kako mu se sviđa — oduševljen je rekao.

Brett je samo kimnuo. Znao je da pravi sukob tek predstoji.

— Bit će najbolje da krenemo spavati. Sutra nas očekuje naporan dan.

Patu se taj prijedlog nije sviđio. Po svemu sudeći, bio je zagrijan za razgovor, ali je na kraju pristao. Tako strašnog momka kao što je bio Brett nije htio nepotrebno zamarati.

Izišli su iz kuće i uputili se prema brvnari u kojoj je spavao dio ljudstva. Odjednom je netko iz mraka tiho zazvao Bretta. Okrenuo se, ali nikog nije vidio. Tad je i drugi put začuo svoje ime.

— Brette...

Šapat je sad bio nešto glasniji. Brettu se glas učinio poznat, a onda je iz mraka izronio Kinez.

Nepovjerljivo je odmjerio Patu i rekao:

— Htio bih s tobom razgovarati na samo.

Brettu je bilo nelagodno pred mladićem. Nakašljao se i promrmljao:

– Možeš pred njim slobodno govoriti.

Kuhar je bio uporan. Odmahuo je glavom, ali ništa nije rekao. Patu nije preostalo ništa drugo nego da se udalji.

– Pričekaj – rekao je Brett i uhvatio ga za rame.

Pat se otrgnuo i smiješeći se rekao:

– Ne moraš se brinuti zbog mene. Čekat ću te u brvnari.

Kinez je pričekao dok Pat nije nestao u noći, a onda je kratko rekao:

– U gadnu kašu si se uvalio. Brett ga je začuđeno pogledao.

Nije mi valjda samo to htio reći, ljutito je pomislio, ali je umjesto toga rekao:

– To je i meni jasno.

Chin se nasmiješio.

– Vjerujem da ti je jasno, pa ipak mi se čini da to nisi smio učiniti.

– Zar sam trebao i dalje mirno slušati kako vrijeđa uspome-
nu na osobu koja mi je jedina nešto značila u životu?

Kinez je odmahnuo glavom. Nije se prestao smiješiti.

– Nisi mu smio dopustiti da te izazove. Sad će mu biti mnogo jednostavnije ostvariti ono što je naumio.

Brett se iznenadio jer nije stekao dojam da je Rodney unaprijed sve to smislio.

– Kako to misliš? – upitao je.

– Zar ne shvaćaš da te Rodney želi ukloniti?

– Po čemu to sudiš? Koliko se sjećam, do večeras mu se ničim nisam zamjerio.

Kinez je tužno odmahnuo glavom.

– Vidim da ne shvaćaš bit stvari, momče. Kad ti ispričam neke stvari, možda ćeš promijeniti mišljenje.

Duboko je uzdahnuo i nastavio:

– Kad si danas stigao na ranč, bio sam u blagavaonici. Upravo sam Rodneyu posluživao jelo. S njim u društvu bio je još jedan.

– Nešto si pobrkao, Chine, jer su bila dvojica – ispravio ga je Brett sjetivši se da je predradnik bio u društvu s Ronom i Patom.

Kuhar je ponovo odmahnuo glavom.

– Nisam mislio na njih, oni su sjedili za drugim stolom. On je bio u društvu s Garyjem Mitchumom.

Brett ga je iznenadeno pogledao, jer je to ime prvi put čuo.

– To je novi čovjek na ranču. Stigao je pred tri dana, sam vrug zna zašto jer se ne brine o stoci. No to sad i nije važno. Rodney se iznenadio kad te ugledao, ili još bolje rečeno, učinilo mi se da se zabrinuo. Bijesno je opsovao, a onda je Mitchumu rekao da si najvjerojatnije nešto naslutilo.

– O čemu to pričaš, Chine? Što bih to trebalo naslutiti? – začuđeno ga je upitao Brett.

– Da je on izravno povezan s ubojstvom Jamesa i Carol Ridgeway. To je, uostalom, jasno rekao. Zbog toga te nisam želio pozdraviti pred njim da ne bih izazvao njegovu sumnju. Nakon toga je brzo ustao i pozvao Rona i Pata da ga prate. Mitchum se nekamo izgubio.

Bretta je iznenadno saznanje gotovo utuklo. U glavi mu je vladala potpuna zbrka.

— Pretpostavljam da se sjećaš što je točno rekao?

Chin je nekoliko puta brzo kimnuo.

— Svakako da se sjećam. Rekao je da si vjerojatno nanjušio da je on ubojicama javio kad će gazda otići s ranča. Na mene se nisu ni obazirali, jer su, kao i većina ljudi u ovim krajevima, sigurno mislili da se mi Kinezi i ne razlikujemo od životinja.

Gorko se osmjehnuo i dodao:

— Slično mišljenje imaju samo još o Indijancima. Ti si jedan od rijetkih koji se prema meni ponašaš drukčije.

— Ti si za mene uvijek bio prijatelj, i to ćeš ostati — rastreseno je rekao Brett.

Kako se toga dosad nisam sjetio, pomislio je ljutit sam na sebe. Baš sam pravi naivac. Sve je to unaprijed brižljivo smišljeno. Onaj nitkov Quenell očito ništa ne propušta slučaju. To ujedno objašnjava zašto je Rodney zadržao svoje mjesto predradnika na takozvanoj »parceli B«, kako ju je Quenell nazvao.

— Što ćeš sad? — zabrinuto ga je upitao Chin.

— Osvetit ću im se. Zato sam se i vratio, iako nisam točno znao tko je sve uključen u tu prljavu igru.

— Teško ćeš im dokazati krivnju — sumnjičavo je primijetio Kinez.

— To i ne namjeravam. Dovoljno je da sam se sâm u to uvjerio.

— Njih je mnogo, a ti si sam.

— Ni to me ne može zaustaviti. Trudit ću se da budem lukaviji od njih.

Chin je sumnjao da će u tome uspjeti, ali nije mu želio govoriti

o svojim strahovanjima. Bilo mu je jasno da ionako ništa ne bi mogao promijeniti. Samo je zamišljeno kimnuo i rekao:

— Želim ti mnogo sreće, mlađiću.

VIII

Sljedećih nekoliko dana ništa se nije događalo. Rodney se ponašao kao da je zaboravio sukob s Brettom, ili bolje rečeno kao da je prešao preko toga. Doduše, nije s njim razgovarao više nego što je to posao zahtijevao, ali nije bio neljubazan.

Posao oko prežigosanja stoke polako se približavao kraju. Brett je i dalje uglavnom radio s Ronom i Patom. Ustajali su rano ujutro i cijele dane provodili na pašnjacima.

A tada se dogodila nesreća. Ronov konj se sapleo i on je odletio preko njegove glave. Da stvar bude još gora, na njega je upravo tada naletjela neka jogunasta junica.

Brett i Pat su mu odmah priskočili u pomoć. Pokušali su mu pomoći da se uspravi, ali on je bolno zastenjavao. Nije bilo sumnje da mu je slomljena noga, a to je jedna od najgorih stvari koje se kauboju mogu dogoditi. Činilo se čak da mu je polomljeno i nekoliko rebara.

— Prokleti konj. Plašljiv je kao neka djevica — opsovao je Ron i zaškrípao zubima od bola. Niz lice mu se slijevao znoj.

— Smiri se, stari. Najvažnije je da si izvukao živu glavu — pokušao ga je utješiti Pat.

Rodney je opazio da se kod njih nešto događa te je potjerao konja prema njima. Kad se približio, odmah je shvatio o čemu je riječ.

— Da se to dogodilo nekom golobradom momku ne bih se začudio, ali tebi! — ljutito je promrmljao.

Na svu sreću, Ron ga nije čuo, ali njegove riječi nisu pro-makle Patu. Krv mu je navalila u lice, pa se stisnutih šaka upu-tio prema njemu.

Brett je to pravovremeno uočio i uhvatio ga za rame u posljednjem trenutku.

— Time ne bi ništa postigao, Pate — tiho je rekao.

— A što je onda tebi trebalo ono od prije nekoliko večeri?

— Vjeruj da mi je žao što se nisam suzdržao. Pametnije bi bilo da sam prešao preko njegovih podbadanja.

Pat ga je začuđeno pogledao, jer tako nešto od njega nije očekivao. Pa ipak, Brettove riječi su postigle svrhu.

— Vjerojatno imaš nekog određenog razloga što tako misliš, no bilo kako bilo, učinit ću kako želiš.

Od dviju motki i pokrivača napravili su neku vrstu nosila, vrlo sličnih onima kakvim su se koristili Indijanci. Rona su plegli na nju, pa ga odvukli uz pomoć dvaju konja do ranča.

Rodney ih je pratio, iako njegova pomoć nije bila nužna. Brett je tek na ranču shvatio zašto. Postalo mu je jasno da je predradnik samo čekao prikladnu priliku da ostvari svoju zamisao.

— Pobrini se za ranjenika — naredio je Chinu, a onda se okrenuo Patu.

— Bit će najbolje da se pridružiš Royu i Bruceu. Njima je ionako potrebna pomoć.

Patu se to očito nije svidjelo, ali nije se smio suprotstavljati

predradnikovim naređenjima. Pa ipak, smogao je hrabrosti da ga upita:

— Zašto to ne bi učinio i Brett? Tako bismo barem mogli raditi u parovima.

— Nećeš mi valjda ti govoriti što da učinim?! — planuo je Rodney.

Nakon nekoliko sekundi malo se smirio, pa mirnijim tonom rekao:

— Njega sam ionako namjeravao poslati na glavni ranč po namirnice. Zalihe hrane su nam se opasno smanjile i netko to mora učiniti.

Brett ga nije upitao zašto je njega odredio za tako nešto. Bilo mu je jasno da je to trebao biti najbolji način da ga se riješi.

— Možda će ovaj put smisliti nešto originalnije od napada razbojnika, podrugljivo je pomislio.

— Mogao bih to ja učiniti — ponudio se Kinez. — Ionako sam već jednom vozio brašno.

— Rekao sam da ostaješ ovdje! — zagrmio je Rodney, pa dodao: — Ne možemo ostati bez kruha, pa makar i jedan dan.

Činilo se Brettu da je to objašnjenje potpuno umirilo China. Što se njega tiče, to mu je bio još jedan dokaz da Rodney nema čiste namjere.

Odlučio je malo »ispitati« predradnika te je nehajno rekao:

— Što se mene tiče, mogao bih krenuti odmah.

Rodney se trgnuo kao oparen.

— To ne dolazi u obzir! — povikao je. Odmah je shvatio da je pogriješio, te se brzo ispravio. Osmjehnuo se i rekao: — Bit će

bolje da kreneš sutra rano ujutro. Do večeri možda i stigneš da cilja.

Brett mu nije htio pokazati da je prozreo njegove namjere. Samo je kimnuo.

— U redu, kako želiš. Krenut ću sutra ujutro.

Za Rodneyja je time razgovor bio završen.

— Danas se ne moraš vratiti na pašnjak — rekao je na kraju, pa odjahao.

* * *

Drugog dana Brett je ustao prije svanuća, pojeo doručak koji mu je prethodne večeri pripremio Chin, a onda upregnuo u kola dvije mazge, popeo se na kola i potjerao životinje. One su lijeno zastrigle ušima i krenule. Činilo se kao da im se baš i nije išlo, pa je morao upotrijebiti bič zataknut kraj sjedala za vozača.

Iz navlake je izvadio vinčesterku i pažljivo je pregledao. Ubacio je metke u magazin pa stavio pušku na sjedalo kraj sebe, za svaki je slučaj prekrivši praznom vrećom da se ne opazi da je naoružan. Namjerno nije ponio opasač s revolverom. Time je htio zavarati napadače ili ih barem uljuljkati u lažnu sigurnost. Ni na trenutak nije posumnjao da će ga na putu napasti. Nije se bojao. Čak je gorio od želje da se što prije nađe oči u oči s Carolinim ubojicama.

Vrijeme je odmicalo, a ništa se nije događalo. Pretpostavljao je da ga napadači neće napasti blizu bivšeg Ridgewayeva imanja.

Nadam se da se nisu predomislili, pomislio je u strahu, jer to je bio jedini način da otkrije neposredne počinitelje zločina.

Nekoliko stotina metara ispred sebe ugledao je osamljeni strmi brežuljak koji su kauboji nazvali Buffalo Peak.

— To bi se moglo ovdje dogoditi. Mjesto je kao stvoreno za zasjedu — promrmlijao je u bradu.

Za svaki slučaj opipao je vinčesterku ispod vreće i provjerio može li je brzo izvući. Živci su mu bili napeti kao strune, ali je i dalje ostao malo pogrbljen na sjedalu. Na licu mu se nije pomaknuo nijedan mišić. Stetson široka oboda bio mu je nataknut duboko na lice, tako da je izgledao kao da drijema. No to je bio samo privid. Bio je pripreman kao zvečarka kad se baca na plijen.

Kad se približio Buffalo Peaku samo na desetak metara, učinilo mu se da je začuo neki zvuk. Nije htio reagirati prerano te se prisilio da ostane miran.

Zvuk se ponovio. Više nije smio čekati. Munjevito je zgrabio vinčesterku i skotrljao se niz kola. Zaustavio se kod prednjega kotača i provirio.

A tada mu se učinilo da sanja. Prema njemu je koraćao Gary Mitchum s visoko podignutim rukama. Obje koprice za revolvere na opasaču bile su mu prazne.

Pomislio je da je to neka lukavština, a onda je iza brežuljka izišao nitko drugi nego Chin! Kuhar je u rukama držao prastaru sačmaricu, cijev koje je na nekoliko mjesta bila zarđala. To očito nije umanjivalo ubojitost oružja i Mitchum je toga bio svjestan. Nije se usudio čak ni okrenuti. Jednom je na kratko zastao, no krenuo je čim

je na leđima osjetio puščanu cijev.

— Pomakni se, inače ćeš osjetiti kako olovo može biti vruće, gušteru — zarežao je Chin.

Unatoč ozbiljnosti situacije, Brett se nije mogao suzdržati. Prasnuo je u smijeh i promrm-ljao:

— Nisam ni slutio da umiješ pripremati takve poslastice, Chine.

— Jedna naša poslovice govori da tko jede mnogo svinjetine i sam postane svinja. Koliko se moram družiti s ovakvim ološem, nije ni čudno što sam poprimio neke njihove običaje — filozofski je odgovorio Kinez.

— Potpuno te shvaćam, ali kako si stigao dovde?

— Vrlo jednostavno — rekao je Chin, a onda povikao: — Lizzy!

Začuo se topot kopita i začas je do njega dogalopirala mazga, očešala se glavom o njegovo rame kao vjeran pas.

— Dobra stara Lizzy. Zaslužila si vrećicu najbolje raži — raznježio se kuhar.

Brett se još nije mogao načuditi.

— Kako si saznao da će me napasti?

Chin ga je prijekorno pogledao.

— To barem nije bilo teško zaključiti. Moraš priznati da si i sam tako nešto očekivao. Osobito nakon jučerašnjega Rodneyeva ponašanja.

Brett uistinu nije očekivao da je kuhar tako oštrouman. Posramio se zbog toga, osobito zato što ga je Chin »pročitao«.

— Što sve ovo treba da znači? Reci tom ludom Kinezu neka skloni tu starudiju — pobunio

se Mitchum, koji se očito malo oporavio od iznenađenja.

Umjesto bilo kakvoga komentara Chin ga je snažnije gurnuo puščanom cijevi. To je djelovalo, jer je odmah zašutio.

— Nemoj mi reći da si se slučajno našao ovdje? — zarežao je Brett.

— Na kratko sam zastao da malo predahnem kad se odjednom odnekud stvorio ludi starac kao da je izniknuo iz zemlje.

— Pa da, sasvim si slučajno izvadio pušku i pritajio se — nasmijao se Kinez, ali na njemu se jasno moglo vidjeti da mu nije do smijeha.

— Radije odmah priznaj da te je poslao Rodney. Time ćeš barem nama i sebi uštedjeti napore i vrijeme — predložio je Brett.

— A što ako to ne učinim? — prkosno je odbrusio Mitchum.

— Moje strpljenje ima granice, osobito s ubojicama iz zasjede.

— To tek moraš dokazati.

— Ne pada mi na kraj pameti da ti nešto dokazujem. Previše toga govori protiv tebe. Dosta mi je kad se sjetim da si ubio Carol i njezinog oca, pa da ti presudim po kratkom postupku — ogorčeno je prosiktao Brett.

Mitchum se trgnuo i problijedio. Više nije djelovao tako sigurno kao prije nekoliko trenutaka. Jezikom je ovlažio usta i prošaptao:

— Što namjeravate sa mnom učiniti?

Iako je samo pretpostavljao da je zločin Mitchumovo djelo, Brett se sad uvjerio da je imao pravo. Oči su mu se stisnule kad je od mržnje procijedio kroz zube:

– Najprije ćemo se vratiti na ranč. Suočiti ću te s Rodneyjem, a poslije ćemo vidjeti.

Zarobljenika je takav odgovor malo umirio. Shvatio je da ga ne namjeravaju ubiti, barem ne odmah, i to mu je ulilo nadu. Već je ionako u životu bio u naoko bezizlaznim situacijama, ali ga je sreća uvijek poslužila. Nadao se da će tako biti i sad.

Brett nije htio ništa prepustiti slučaju. Skinuo je remen s hlača i njime Mitchumu svezao ruke. Nakon toga mu je naredio da se popne na kola. Gurnuo ga je u stražnji dio predviđen za tovar, a onda je sjeo kraj China na sjedalo. Kinez je već držao uzde, zamahnuo je bičem i potjerao životinje. Svoju mazgu nije čak ni privezao za kola. Ona je poslušno kaskala za njim kao pas.

IX

Na ranč su stigli kad se već uveliko smračilo. Kauboji su se vratili s pašnjaka i skupili se pred brvnarom u kojoj je bila blagovaonica. Neraspoloženo su mrmljali jer nisu dobili večeru. Kuhar je na neobjašnjivi način nestao još ujutro kao da je propao u zemlju. To ih je ozbiljno zabrinulo, jer dobar ručak ili večera bili su rijetka životna zadovoljstva koja su imali u svojim samotnim životima.

Kao što to obično biva u životu, prava cijena onog što vrijedi otkrije se kad se to izgubi.

– Nikad više nećemo imati tako dobroga kuhara – žalosno je uzdahnuo jedan od njih.

– Potpuno se slažem s tobom. Kakav je tek grah sa slaninom znao skuhati – promrmljao je drugi.

Pat je prvi ugledao kola. Učinilo mu se da sanja te je morao protrljati oči. Kad ih je ponovo otvorio, ugledao je isti prizor.

– Pa to je naš kuhar! – oduševljeno je povikao.

– Spašeni smo! Spašeni! – zaurrali su kauboji kao najbješniji čopor izgladnjelih kojota i potrčali prema kolima.

Zastali su kad su u osobi kraj Kineza prepoznali Bretta, no pravo iznenađenje je tek uslijedilo kad se Mitchum uspio nekako uspraviti i proviriti preko ograde.

– Gdje si bio dosad? – ljutito je povikao jedan od kauboja zaboravljajući da je prije samo pola minute žarko želio da im se vrati njihov kuhar.

– Kakva je ovo šala? Umjesto da dovezeš namirnice, ti si u kola natovario Mitchuma. Od njega se sigurno nećemo najesti – viknuo je Bruce na Bretta.

– A čini se da nije baš ni probavljiv – tužno je uzdahnuo Mick, koji je bio glavni izjelica na ranču.

– Malo svinjetine neće smetati – mudro je zaključio Chin ne gubeći duševni mir.

Rodneyja je privukla iznenađna galama. Htio je vidjeti što se događa te se uputio prema kaubojima. Nije bio sam, s njim u društvu bio je visoki i svijetlokosi muškarac. U njegovim očima nije bilo više života nego u očima mrtvoga grgeča. Dva opasača s koricama i revolverima bila su nisko obješena.

Brett ih je spazio kad su mu se približili na manje od deset metara. Ruka mu je skliznula prema oružju, ali ga nije izvukao. Odmah je prepoznao Rod-

neyjeva pratioca. Pogledi su im se na trenutak sreli.

Pa, to je Rock Sheridan, uzbuđen je pomislio.

Mitchum je također ugledao Rodneyja i Sheridanu, s mukom se uspravio u kolima i povikao:

– Napokon ste se pojavili!

Rodney je tek tad vidio da su Mitchumu svezane ruke. Lice mu je naprosto postalo ljubičasto od bijesa.

– Kako si mogao dopustiti da... – započeo je, a onda se ugrizao za jezik i rekao: – Što to treba da znači?

Brett ga je mrko odmjerio.

– Tvoja zamisao da me se riješiš nije uspjela. Vrijeme je da platiš za svoje zločine.

– O čemu to trabunjaš – smiješajući ga je upitao Rodney, koji se potpuno pribrao.

– Ne moraš se izmotavati, tvoj je partner sve priznao – rekao je Brett i glavom pokazao Mitchuma.

– Ne vjeruj mu ni riječi Frede, ništa od toga što je rekao nije istina! – uzbuđeno je povikao Mitchum.

Brett se nije obazirao na nje.

– Priznao je da ste obojica umiješani u ubojstvo Jamesa i Carol Ridgeway.

– Ne lupetaj koješta, Malcolm, jer ti neće poći za rukom da mi prišiješ tako nešto. Svi ljudi koji su bili na ranču mogu posvjedočiti da se odavde nisam micao na dan ubojstva.

Nekoliko muškaraca je odobravajuće zamrmљalo. To je samo još više ohrabrilo Rodneyja pa se on pobjedonosno nasmiјao i nastavio:

– Ne znam što ti je sve to trebalo, ali očito se ne možeš po-

miriti s gubitkom. Jasno mi je da si računao da je ranč već tvoj, jer si vrlo uspješno smotao Carol. Bilo je samo pitanje dana kad će do toga doći i svi smo to znali.

– Ne spominji Carolino ime, kojote! – planuo je Brett.

Glas mu je podrhtavao od ljutnje, ali Rodney se nije obazirao na to.

– Budući da ti je propao plan da se preko Ridgewayeve kćeri domogneš ranča, smislio si novu taktiku. Odlučio si obrlatiti gazdinu ženu. Moram priznati da si u tome imao prilično uspjeha, iako ne znam kako ti je to pošlo za rukom.

– Quenell je to na neki način dočuo. Zbog toga me je i poslao da te dovedem k njemu – prvi put se oglasio Sheridan.

Na licu mu je zatitrao paklen-ski osmijeh.

– Lijepo ste to smislili, ali nećete uspjeti – procijedio je Brett.

– Ne znam što bi nas u tome moglo spriječiti. Pokušao si me optužiti za ubojstvo Ridgewayu, ali si vjerojatno i sam shvatio da si se preračunao. Još jednom ti ponavljam da se na dan ubojstva nisam maknuo s ranča – rekao je Rodney.

– Nisam ni tvrdio suprotno.

Rodneyja je iznenadio njegov odgovor. Naslutio je da se nešto skriva iza toga. Lijeva obrva mu se malo podigla kad je sumnjičavo pogledao Bretta.

– Pa što onda želiš dokazati, kad i sam znaš da istovremeno ne mogu biti na dva mjesta?

– Tvoja »zasluga« se sastoji u tome što si ubojicama dojavio vrijeme kad će gazda otići s

ranča. Ostatak toga prljavog posla obavili su oni.

– Odakle to možeš znati?

– Mitchum je priznao kad sam ga priklještio – blefirao je Brett.

Trik mu je zamalo uspio jer je Rodney ljutito odmjerio Mitchuma.

– Ništa mu ja nisam rekao!

– povikao je Mitchum.

Kinez je dotad sa strane promatrao sve što se događa. Shvatio je da je došao trenutak da se i on umiješa.

– Jesi, jer sam to i ja čuo – mirno je rekao.

Nijednim pokretom lica nije se izdao pri ovoj laži.

To je izazvalo novo komešanje među ljudima, što je Rodneyja potpuno izbacilo iz takta.

– Nisi valjda tim tikvanima sve ispričao? Dobro znaš što nam je gazda rekao – Rodney je sav izvan sebe od bijesa viknuo na Mitchuma.

Odmah zatim shvatio je da je pogriješio, ali već je bilo prekasno da nešto popravi. Svojom nesmotrenom reakcijom potvrdio je zapravo Brettove riječi. No to više Rodneyju nije bilo važno, jer je žudio za osvetom. Zaškripao je zubima i prosiktao s mržnjom:

– Odavno sam trebao začepiti ta tvoja prljava usta, Malcolm, no nikad nije kasno. Više nećeš gurati nos tamo gdje mu nije mjesto!

Rukom je munjevito posegnuo za revolverom. Brett je nagonski reagirao: zgrabio je vinčesterku sa sjedala i zaklonio se iza Mitchuma. Odmah zatim odjeknuo je pucanj i Mitchum je zateturao, jer ga je pogodio metak namijenjen Brettu. Mla-

diću je to bilo dovoljno da naci-
lja prema protivniku i zapuca.

Rodney je ispustio oružje i posrnuo. Zagledao se u Brettka kao da ne vjeruje da se tako nešto moglo dogoditi, a onda se stropoštao na zemlju.

Mitchum je još nekoliko puta zakrkljao, a onda se beživotno srušio preko stranice kola.

U Sheridanovoj ruci se stvorio revolver čim je Rodney zapucao i to tako brzo da nitko od promatrača nije vidio kad ga je izvukao iz korica. Činilo im se da ga je otpočetka držao. Istovremeno je dlanom lijeve ruke zategao kokot. Nije ni ciljao već je očito namjeravao pucati „s boka“, kako su kauboji popularno nazivali takav način borbe.

A onda je odjeknuo prasak i Sheridan je raširio ruke i odletio unazad. Bio je mrtav prije nego što je pao. Gornji dio njegova tijela postao je bezlična krvava masa.

Brett je zastao kao da ne vjeruje da je još živ. Vidio je revolver u Sherdidanovoj ruci, ali nije mogao istovremeno pucati na dva protivnika. Odlučio se za Rodneyja jer je on bio izravni krivac za Carolininu smrt. Možda u tom trenutku o tome zapravo i nije ni razmišljao. Kad je poslije pokušao analizirati sukob, pretpostavio je da je tako učinio iz nekoga podsvjesnog razloga.

Sve se odigralo u manje od dvije sekunde. Kauboji su još neko vrijeme stajali kao skamenjeni. Prvi se pomaknuo Pat.

Duboko je uzdahnio i promućao:

– Da mi je netko ispričao da je nešto ovako moguće, sigurno mu ne bih povjerovao.

Prišao je Brettu i ushićeno rekao:

— Vraški ste ih sredili.

U Brettovoj glavi još je bila zbrka. Pouzdano je znao da je kraj sebe začuo prasak, ali nije znao tko je pucao. Polako se okrenuo i ugledao China.

Kinez je u rukama čvrsto stiskao sačmaricu. Na njegovu kao maska mirnom licu nije se moglo odgonetnuti o čemu razmišlja.

— Tko bi to mogao i pomisliti

— promrmľjao je sam za sebe.

To je bilo drugo iznenađenje koje mu je Chin priredio tog dana. Svakako ugodna iznenađenja, jer mu je u oba slućaja spasio život.

— Ćini se da naš kuhar nije vješt samo u kuhinji nego i prokleta opasan borac — s divljenjem je rekao jedan od kauboja.

Slično je bilo i s drugim muškarcima. China su gledali sasvim drugim očima nego prije. Bez obzira na to što će se ubuduće dogoditi, zacijelo mu se više nitko od njih neće podrugivati.

Kinez se uopće nije obazirao na pohvale kojima su ga obasuli sa svih strana, kao ni onda kad su ga vrijeđali i omalovaćavali. Zamišľjeno je pogledao mrtvog predradnika i prošapćao u bradu:

— Šteta što nije dospio reći što im je gazda zapovjedio.

X

Kad se uzbuđenje malo stišćalo, muškarci su silom htjeli saznati Brettove dalje namjere.

— Sad je sigurno na redu Quenell. Iz onoga što je Rodney rekao, jasno se može zaključiti

tko je vukao konce — rekao je jedan od njih.

— Sumnjam da će se usuditi dirnuti u gazdu. Previše je gazda moćan da bi mu se moglo nauditi. Osim toga stalno je okružen svojim revolverašima — sumnjićavo je odvratio drugi.

— Dosta nas ima i možemo im pokazati da se ne mogu nekažnjeno ponašati. Tko zna koliko je dosad nesreće skrivio taj Quenell! — gorľjivo je povikao Pat.

Preostali kauboji nisu dijelili njegovo oduševljenje. Smatrali su da ih se obraćun ne tiće. Iz iskustva su znali da se većina ranćera slično ponaša pa ih to i nije osobito iznenadilo.

— Tko smo mi da dijelimo pravdu? Za to postoje predstavnici zakona, pa neka se oni za to pobrinu — mrzovoljno je progundao jedan od njih i prezirno pljunuo u stranu. — Za to su, uostalom, plaćeni.

— Kako možeš tako govoriti? Sjeti se samo kako su podlo ubili Ridgewaya i njegovu kćer!

Ako je Quenell i imao neke nerašćićene račune s gazdom, što mu je skrivila Carol? — planuo je Brett, koji više nije mogao mirno slušati njihovo natezanje.

— Kauboj je nezainteresirano slegnuo ramenima i rekao:

— Sad ih ionako više ništa ne može oživjeti.

Brett je osjetio kako ga ispunja gorćina, ali je morao priznati da ti ľjudi djelomićno imaju pravo. U životu ih nitko nije šćedio, stalno su bili izloćeni opasnosti. Nije ni ćudno što su nakon svega što su proživjeli prilićno otupjeli na tuće patnje. Nije ih mogao kriviti, jer da je

slučajno bio na njihovu mjestu, najvjerojatnije bi se slično ponašao.

Šuteći se okrenuo i otišao do korala, uhvatio svoga konja i osedlao ga. Kad je htio uzjahati, začuo je iza sebe nečiji glas.

– Povedi me sa sobom.

Okrenuo se i spazio Pata. Mladić ga je molećivo gledao, ali Brett to nije htio učiniti. Odmahnuo je glavom i rekao:

– Ovo je moja osveta, a ne tvoja, Pat.

– To sad i nije važno. Ne slažem se s mišljenjem drugih da ih se sve to ne tiče. Kad bismo svi tako razmišljali, zločinci bi mogli činiti što hoće.

Brett ga je pogledao sa simpatijom. Iako nije bio mnogo stariji od njega, iza sebe je imao neusporedivo više iskustva. Zbog toga je svakako bio mnogo zreliji od Pata. Odavno je shvatio da romantika nema previše veze sa životom, osobito ne zapadno od Missourija.

– Netko se mora brinuti za Rona. Ako ga ostavimo samog ovdje, uvjeren sam da mu nitko neće dati ni čašu vode.

Iako nerado, Pat je morao priznati da Brett ima pravo. Sjetno je kimnuo i rekao:

– Jasno mi je da ne želiš da pođem s tobom. Na žalost, ne mogu utjecati na tvoju odluku, iako vjerojatno i sam shvaćaš da bi i od moga kolta mogao imati koristi.

– Sigurno bih te pozvao da Ron nije ranjen, ovako... – uzdahnuo je ne dovršivši misao.

– U svakom slučaju želim ti mnogo sreće, prijatelju.

– To će mi i trebati – nasmiješio se Brett i rukovao se s njim.

Još jednom mu je mahnuo pa potjerao konja. Nije stigao daleko. Odjednom je pred sobom ugledao China, onoga starog China kakvoga je svakodnevno vidao. Na glavi je imao smiješnu bijelu kapicu, a oko vrata mu je visjela pregača. Jedino mu je još nedostajala kuhača u ruci.

– Ako se ne varam, uputio si se u zmajevo gnijezdo – rekao je Kinez.

– Ja bih to radije nazvao brlogom kojota – ispravio ga je Brett.

– Bez obzira na naziv, znam da ti neće biti lako.

– Dvojice najopasnijih sam se riješio.

– Misliš na Rodneyja i Sheridanana? – zamišljeno ga je upitao Chin.

Brett je samo kimnuo, pružio mu ruku i rekao:

– Zbogom, Chine.

Kuhar nije prihvatio pruženu ruku. Mladić to nije očekivao. Iznenadeno se trgnuo i prošaptao:

– Zar se nećeš pozdraviti sa mnom?

Kinez je odmahnuo glavom i nasmiješio se:

– Kod mog naroda je rukovanje znak rastanka. Ionako ćemo se uskoro opet vidjeti, stoga ću ti reći samo do viđenja.

Brett se začudio njegovu sujeverju, ali nije htio komentirati da ne bi povrijedio njegove osjećaje. Nasmiješio se.

– Vjerojatno imaš pravo. Pri-pazi da momci ne budu nezadovoljni, jelom, stari druže. Vrlo dobro znaš da mogu biti prilično neugodni kad im se nakon napornog dana serviraju splačine.

Već je bila prošla ponoć kad je stigao do Concordije, kako je Quenell nazvao dvorac u kojemu je živio. Konja je ostavio gotovo milju daleko od brvnara u kojima su stanovali kauboji i pomoćno osoblje. Svakako, to je učinio iz opreza, jer je Brettu, kao i većini Zapadnjaka, pješčenje bilo jedna od najneugodnijih stvari u životu.

Noć je bila bez mjesečine, pa se neopaženo privukao do zgrade u kojoj je živio Quenell. Mjere opreza koje je poduzeo vjerojatno su bile nepotrebne, jer je većina ljudi na ranču blaženo spavala. Jedino su bili budni kauboji koji su stražarili kod stoke, no od njih mu nije prijetila opasnost. Koliko se prisjećao, većina pašnjaka bila je smještena na istočnoj i sjevernoj strani imanja, a on je dolazio s juga.

Kad se približio zgradi, ili bolje rečeno palači u kojoj je živio Quenell, odjednom je u njegovoj neposrednoj blizini zalajao pas. Pretrnuo je od straha jer mu je to moglo upropastiti planove.

— Prokleta životinja, da mi je znati zašto ne spava kao i sva poštena stvorenja — ljutito je promrmljao.

Drveće posađeno u širokom perivoju skrivalo mu je pogled na kuću, pa nije znao je li lavež nekog uznemirio. Za svaki slučaj uputio se prema mjestu odakle se čulo lajanje. Pas je osjetio njegovu blizinu i zarežao.

— Mir — otegnuto je prošaptao Brett pokušavajući smiriti životinju.

Činilo se kao da ga je pas poslušao jer je zašutio. Nastavio je

dalje i pred sobom ugledao neku tamnu mrlju, tamniju od mraka koji ga je okruživao. Noćnu tišinu je ponovo prekinuo bjesomučni lavež.

Brett je shvatio da mu preostaje samo jedno. Iz korica je izvukao bowie nož sa širokom oštricom. Pas kao da je predosjetio opasnost. Prestrašeno je zaskvičio i legnuo.

Brett mu se potpuno približio. Već je zamahnuo, ali mu je ruka u kojoj je držao nož bespomoćno klonula. Nekoliko trenutaka je oklijevao, a onda je spremio nož u korice. Sagnuo se i pogladio životinju. Pod prstima je osjetio gustu dlaku. Pas je ponovo zaskvičio, a onda mu je polizao ruku.

— Budi dobar i ne otežavaj mi posao — prošaptao je Brett.

Životinja se pokunjila i više se nije oglasila. Brett je zaključio da mu od psa više ne prijeti nikakva opasnost.

Ne gubeći vrijeme, zaputio se prema kući. Prošao je kraj jezerceta i zastao. Pred sobom je jasno vidio zgradu na kojoj je bio osvijetljen samo jedan prozor na prvom katu.

Na kratko je zastao, a onda odlučio što da učini. Iako je do svanuća bilo daleko i imao je dovoljno vremena da učini što je naumio, nije više želio gubiti ni trenutka. Prišuljao se do ulaznih vrata i pritisnuo kvaku. Pokušao je otvoriti vrata, ali ona nisu popuštala.

To ga nije obeshrabrilo. Tiho kao mačka zaobišao je kuću, provjeravajući usput sve prozore u prizemlju. Na kraju ga je sreća poslužila, jer je krilo na jednom prozoru bilo samo pritvoreno. Gurnuo je staklo i pre-

koracio prozorski okvir.

U prostoriji je bio takav mrak da nije vidio prsta pred nosom. Iz dna prostorije dopiralo je ujednačeno disanje. Na prstima se odšuljao do mjesta odakle je čuo zvuk. Napipao je krevet, a onda izvukao revolver.

Lijevom rukom napipao je ja-stuk, pa pod prstima osjetio kosu. Ruka mu je brzo kliznula naniže i pritisnuo je usta upravo kad se čovjek probudio.

Njegova žrtva je očito htjela vrisnuti od straha, ali je Brett to pravovremeno spriječio. Začulo se samo tiho mrmljanje.

— Ostani miran i ništa ti se neće dogoditi — prijeteci je prosiktao.

Čini se da ga je čovjek poslušao, jer je očito zaključio da je to najpametnije što u tom trenutku može učiniti. Brett je odlučio riskirati. Malo je oslabio stisak, a onda je šapnuo:

— Upali svjetiljku.

Njegova žrtva je sekundodvije ostala ležati, a onda se pridigla. Muškarac je nešto potražio na ormariću kraj postelje, kresnuo je šibicu i sobu je obasjala slabo svjetlo.

Brett je na ormariću spazio stolnu svjetiljku. Lijevom rukom je odvrnuo stakleni cilindar i muškarac je upalio stijenj. Ugledao je revolver u Brettovoj ruci i zadrhtao.

— Nećete me valjda ubiti? — prestrašeno je rekao.

— Neću, osim ako mi nećete stvarati neprilike — hladno je odvratio Brett.

— Učinit ću sve što tražite od mene. Ako želite moj novac, mogu vam... — promućao je muškarac i pokušao dohvatiti

sako prebačen preko naslona od stolca.

— Ne zanima me vaš novac — prekinuo ga je Brett i pažljivo odmjerio svog sugovornika. Mogao je imati najviše pedeset godina. Kosa mu je bila prošarana sijedom vlasima, ali još prilično gusta. Usko lice je završavalo s malom bradom. Na njemu su se isticale jedino krupne smeđe oči.

— Kako se zovete? — upitao je Brett.

— Meyer. Frank Meyer.

Previše je blijed za nekog tko živi na ranču, zaključio je Brett.

— Što radite ovdje? — zapitao je.

— Ja... — zbunjeno je započeo Meyer, a onda je naglo zadobio samopovjerenje. Uspravo se i prkosno rekao: — Tko ste vi i što sve ovo treba da znači?

Brett je podigao revolver i procijedio kroz zube:

— Vjerovatno ste zaboravili da ovdje ja postavljam pitanja.

To je djelovalo, jer je Meyer ponovo slomljen sjeo na krevet.

— O ovom ću sutra ujutro obavijestiti gospodina Quenella. Ne vjerujem da će mu se sviđeti kad mu ispričam da ste...

Ni sad Meyer nije imao prilike dovršiti rečenicu. Pri spomenu Quenellova imena u Brettu je prekipjelo. Zgrabio je svog sugovornika i grubo ga prodrmao.

— Odgovori što sam te pitao! Inače ću...

Nije dovršio prijetnju, no i nije morao. Iako nije bilo vruće, Meyer se u sekundi preznojio. S lica su mu se slijevale krupne kapi znoja.

— Ja sam savjetnik gospodi-

na Quenella – prošaptao je.

– Kakav vražji savjetnik?

– Za financijska pitanja.

Brettu nije bilo do kraja jasno što je to značilo, ali ga to nije osobito zanimalo.

– Gdje je spavaća soba tog ko... tog Quenella?

Meyer je bio tako prestrašen da nije mogao izustiti ni riječi. Samo je prstom pokazao iznad sebe i zakolutao očima. Brettu je i to bilo dovoljno. Naglo je zamahnuo revolverom i raspalio sugovornika po glavi. Ovaj se srušio na krevet kao vreća.

– Ovo će ti produžiti san koji sam nasilno prekinuo – promrmlja Brett. Uzeo svjetiljku s ormarića i otvorio vrata. Na kraju hodnika ugledao je stube. Krupnim se koracima zaputio prema njima.

Kad se našao na vrhu stubišta, spustio je svjetiljku na pod i utrnuo stijenj. Ponovo je bio u tami. Slabi tračak svjetla dopirao je ispod nekih vrata.

Možda ću ondje saznati nešto korisno, pomislio je i došuljao se do vrata. U desnoj ruci držao je revolver.

Naglo je otvorio vrata i naprosto uletio u prostoriju. Učinio je nekoliko koraka i zastao. Za masivnim stolom od mahagonija sjedio je neki krupni muškarac. Bio mu je okrenut leđima, pa mu nije mogao vidjeti lice.

Muškarac se trgnuo i naglo okrenuo. Ljutito je pogledao Bretta i progundao:

– Što ovo znači?

Tek tada je spazio revolver u njegovim rukama, ali na njegovom licu nije se mogao zapaziti strah. Ispod izrazito visokog čela duboko u očne šupljine usje-

kla su se dva sivo-plava oka. Nos mu je bio krupan i malo povinut, te je Bretta podsjetio na sivog orla. Tu sličnost su još više pojačavala tanka i energična usta.

Brett se nije ni potrudio da mu objasni razlog svog dolaska. Ispitivački ga je odmjerio i upitao, iako je to više sličilo na tvrdnju:

– Quenell?

Muškarac je kimnuo.

– Ja sam Brett Malcolm, premda ti moje ime vjerovatno ništa ne govori.

Nekoliko sekundi je vladala šutnja, a onda je Quenell mirno rekao:

– Imaš pravo. Nikad nisam čuo za tebe.

Mladić je duboko uzdahnio. Tako dugo je čekao taj trenutak, ali nije želio dopustiti da ga obuzmu osjećaji. Pogledom je zaokružio po prostranoj sobi. Bila je namještena samo s nekoliko ormara koji su sezali do stropa i čije su police bile pretrpane knjigama. Kraj stola od mahagonija bilo je poredano nekoliko kožnatih naslonjača. Brett je pretpostavio da je očigledno Quenellova radna soba.

– Ne možeš spavati? – tiho je upitao.

Guste Quenellove obrve izdigle su se nekoliko milimetara.

– Zar si me samo to došao pitati?

Brett je odmahnuo glavom.

– Dakako da nisam, ali sad sam pomislio da ti nečista savjet ne da mira.

– Kakve su to gluposti?! Odakle ti samo hrabrost da mi ovako baneš u sobu, i to još u ovo vrijeme?

– Došao sam ti se osvetiti –

kratko je rekao Brett ne obraćajući pažnju na njegovu ljutnju.

Činilo se da Quennela njegova prijetnja nimalo nije zaplašila.

— Što sam ti strašno skrivio?

— podrugljivo je upitao.

Brett je osjetio ironije u njegovu glasu i to ga je još više razbjesnilo.

— Donedavno sam jahao za Jamesa Ridgewaya, sve dok ga ti nisi dao ubiti. — Zastao je pa drhvatim glasom dodao. — Njega i njegovu kćer, iako ti ništa nisu skrivili.

Quennel ga je pogledao s neskriivenom znatiželjom.

— Sad se sjećam kad sam čuo tvoje ime. Ti si sigurno onaj ljudi kauboj o čijem me dolasku obavijestio Fred Rodney?

— Nakon čega si odmah poslao Sheridana da me ukloni — s mržnjom u glasu prosiktao je Brett.

Iznenadio se kad je Quenell kimnuo.

— Kao što vidiš, ipak nije uspio — nastavio je mladić.

— Moram priznati da si me iznenadio. Rock će mi zbog ovog morati odgovarati.

— Više neće imati prilike.

— Kako to misliš? — zainteresiralo je Quenella.

— Vrlo jednostavno, jer je mrtav, kao i Rodney.

— Nemoj mi reći da si ih ti ubio? — iskreno se začudio Quenell.

— Uz pomoć jednog prijatelja. Sad ti je valjda jasno da ne možeš očekivati pomoć. Pa ipak, prije nego što te ubijem, hito bih saznati nešto.

Činilo se da je iznenadno saznanje ipak malo prodrimalo

Quenella. Više nije djelovao onako nadmeno kao prije nekoliko trenutaka. Polako je odgrnuo stolac i ustao. Naslonio se na stol i htio dohvatiti kutiju s cigarama, ali je odmah odustao jer se pobojavao da bi Brett mogao pogrešno protumačiti njegov pokret.

— Što te zanima, momče?

— Koga si poslao da ubije Carol i Jamesa Ridgewaya?

Umjesto da odgovori na pitanje, Quenell se nasmiješio. Nakon kraćeg oklijevanja uzeo je kutiju s cigarama i ponudio Bretta.

— Moram priznati da mi se sviđaš. Potrebni su mi tako hrabri i sposobni ljudi. Spreman sam da sve zaboravim i da ti ponudim stalni posao i mjesečnu plaću od pet stotina dolara.

— Nosi se do vraga! — zarežao je Brett i povukao kokot na revolveru.

Quenell je shvatio da s njime nema šale, pa je odlučio promijeniti taktiku.

— Smiri se, mladiću. Koliko se prisjećam ti si bio zaručen s tom..., ovaj, gospodicom Ridgeway. Potpuno te shvaćam, ali, na žalost, ništa je više ne može oživjeti.

— Barem mogu osvetiti njezinu smrt! — prosiktao je Brett.

— Dopusti da ti najprije objasnim što se dogodilo prije nego što nešto zaključiš — nervozno ga je prekinuo Quenell. Duboko je uzdahnuo i uzeo cigaru iz kutije. Pripalio ju i povukao nekoliko dimova.

— Sve je to veliki nesporezum, ili bolje rečeno nesretni događaj. Poslao sam ljude da opamete tog Ridgewaya, no oni su očito previše revno shvatili

zadatak koji sam im povjerio. Prekoračili su moje upute i zbog toga sam ih strogo...

— Koje ljude? — prekinuo ga je Brett.

Quenell se pretvarao kao da razmišlja.

— Bila su trojica, ne, četvori-
ca. Rock, pa neki Chuck Lan-
gton, Brook Riggs i...

Dok je govorio, lijevom je ru-
kom iza sebe u ladici potražio
revolver. Napipao ga je i čvrsto
uhvatio, a onda ga je munjevito
izvukao i pokušao naciljati na
Bretta.

Iako to nije očekivao, mladić
je odmah reagirao. Pritisnuo je
okidač, a onda je dvaput zapu-
cao. Quenellovo tijelo je poska-
kivalo pod udarcima metaka
velikoga kalibra. Na kraju je
odletio unatrag i srušio se pre-
ko stola.

Brett mu je prišao i sagnuo se
nad njim. Odmah mu je bilo ja-
sno da je za Lancea Quenella
sve završeno.

— Da sam barem saznao ime
preostalog ubojice — potišteno
je uzdahnuo.

Sad to više neće doznati.

Zaglušni pucnji razbudili su
sve na ranču. Brett je znao da
više nema vremena, ali nije se
htio spasiti bijegom. Spremio je
revolver u korice i zagledao se
u tijelo čovjeka koji je prouzro-
čio sve njegove patnje.

Nisu prošle ni dvije minute, a
u prostorije su nahrupili kau-
boji i nekoliko muškaraca na
kojima se odmah moglo vidjeti
da su profesionalni ubojice. To
su bili Quenellovi osobni stra-
žari, koji su ga pratili na svim
putovanjima. Svi su bili naoru-
žani do zuba.

Kad su ugledali mrtvoga gaz-

du i nepoznatog muškarca kraj
njega, sve im je postalo jasno.
Usmjerili su oružje na njega, a
onda je jedan od njih povikao:

— Stanite, momci! Metak bi
za njega bio previše milostiv.
Zaslужio je drukčiju smrt.

— Tex ima pravo. Najbolje je
da ga objesimo! — dodao je
drugi, a onda su svi povikali:

— Objesimo ga! Objesimo ga!
Brett se trgnuo i vratio se u
zbilju. Odmah je shvatio pred
kakvom se opasnošću našao.
Posegnuo je za revolverom, ali
prije nego što ga je uspio izvući,
iza gomile ljudi začuo se neki
ženski glas.

— Što se to ovdje događa?

Muškarci su naglo zašutjeli i
razmaknuli se, pa je Brett mo-
gao vidjeti ženu. Bila je odjeve-
na samo u spavaćicu, preko ko-
je je prebacila laganu kućnu
haljinu. Gusta crna kosa dopi-
rala joj je do ramena.

— Gladys — iznenađeno je
promrmljao Brett.

Činilo se kao da ga ne opaža.
Prišla je nepokretnom tijelu
svog muža i sagnula se nad nje-
ga. Drhtavim pokretom mu je
zaklopila oči, a onda se srušila
kraj njega i zaplakala.

Kao da je to bio znak revolve-
rašima. Ponovno su zagrajali i
pojurili prema Brettu. On je iz-
vukao revolver i zapucao i ne
ciljajući. Jedan od napadača
povikao je od bola i uhvatio se
za rame.

Prije nego što je Brett dospio
po drugi put pritisnuti okidač,
Gladys se naglo uspravila i po-
vikala:

— Prestanite!

To je djelovalo kao neka ča-
rolija, jer su revolveraši stali
kao ukopani, a Brettov prst je

zastao na okidaču. Nije se usudio okrenuti da ustanovi što Gladys želi.

— Pustite ovog čovjeka da ode — zapovjedila je glasom koji nije dopuštao suprotstavljanje.

Njezini ljudi su je iznenađeno pogledali, pomislivši da s njom nešto nije u redu. Vjerovali su da joj se od silne boli poremetio um.

Ni Brett nije bio ništa manje iznenađen. Pitao se što to treba da znači, jer nije bio uvjeren da će ga Gladys tek tako pustiti da ode.

— Ali, gospodo, pa on je ubio gazdu — zbunjeno je rekao jedan od revolveraša.

— Odsad sam ja vlasnica imanja, i mene ćete slušati. Rekla sam vam da ga pustite da slobodno ode, i to ćete učiniti.

— Da, gazdarice — promrm-ljao je muškarac i prijeteci odmjerio Brett.

Gladys se polako uspravila i ponosno zabacila glavu. Oči su joj zasjale, a u njima nije bilo tuge.

— Bez razmišljanja ću najuri-ti svakog tko mu se pokuša osvetiti.

Muškarci su ponovo zagraja-li, ali nitko joj se nije usudio su-protstaviti. Bilo im je jasno da isključivo o njezinoj dobroj volji ovisi njihova budućnost.

— A sad se razidite. Sutra je radni dan i ne bih htjela da zbog vaše neispavanosti trpi posao — odlučno je rekla.

Jedan po jedan ljudi su se po-čeli razilaziti. Posljednji je izi-šao revolveraš koji je predložio da Brett objese. Zastao je na vratima i ispitivački pogledao Gladys. Činilo mu se da ne mo-

že ničim objasniti njezino čud-no ponašanje.

— To se odnosi i na tebe, Tex. Nemoj zaboraviti što sam za-povjedila — podsjetila ga je.

Tex je samo kimnuo, a onda se okrenuo i nestao u hodniku.

Gladys je tek tada pogledala Brett. Nije joj mogao pročitati na licu o čemu razmišlja.

— Sad smo izravnali račune — rekla je šupljim glasom.

— Kako to misliš? — iznena-đeno ju je upitao.

— Ti si mi jednom spasio čast, a vjerojatno i život. Sad sam ti to vratila.

— Od tebe nisam očekivao ni-kakve poklone.

— Shvati kako hoćeš. Žao mi je što se sve ovako završilo, no kad malo bolje razmislim, nije baš ni tako loše.

— Nije tako loše? — ponovio je kao da ne vjeruje vlastitim ušima.

Kimnula je i nasmiješila se:

— Da, napokon sam dobila što sam htjela. Toga Quenella nikad nisam voljela. S tobom je nešto drugo...

— Nemoj mi reći da me voliš — podrugljivo se nacerio.

— To nisam nikad tvrdila, ali tko zna, možda jednog dana...

— uzdahnula je i sanjalački sklopila oči. Kad ih je ponovo otvorila, iz njih je iščezla sva ro-mantika.

— Možda bi jednom mogao opet navratiti, Brette. Jednom kad...

On je više nije slušao. Okre-nuo se i izišao iz sobe. Ruku je položio na držak revolvera, jer nije bio siguran da će baš svi revolveraši poslušati njezinu zapovijed.

Pa ipak, ništa se nije dogodilo. Izišao je iz kuće i prošao kroz perivoj, a onda nestao u noći. Za manje od pola sata stigao je do mjesta na kojemu je ostavio konja.

Životinja je osjetila njegovu blizinu i tiho zarzala. Brett je oslobodio uzde i uzjahao. Nakon kratkog razmišljanja odlučio je da se vrati na bivši Ridge-waye ranč. Pokušao si je protumačiti to kao želju da se pozdravi s Chinom, Patom i Ronom, ali je znao da to ipak nije glavni razlog. Nešto ga je vuklo prema mjestu na kojemu je prvi put u životu upoznao sreću.

XI

— Vratio si se, Brette! — radošno je povikao Pat i zavrištao kao Indijanac kad ga je ugledao.

— Zar si sumnjao u to? — naoko ljutito zabrundao je Brett, a onda je sjahao i snažno ga zagrlio.

Iako je Pata poznavao tek kratko vrijeme, s njim se zbližio kao da se poznaju godinama.

— Kako je bilo? — upitao ga je Pat.

— Lakše nego što sam pretpostavljao. Quenella sam zatekao kad se najmanje nadao da bi ga netko mogao iznenaditi.

— Nisi valjda pucao u njega kad je bio nenaoružan?

Brett je odmahnuo glavom.

— Poslužio se lukavštinom, ali sam bio brži.

Patu još mnogo toga nije bilo jasno i zbunjeno se počeo po glavi.

— A njegovi revolveraši?

— Njih je smirila Gladys.

Pat je zaustio da ga još nešto upita, ali se naglo predomislio.

Sjetio se da je o tim stvarima Brett nerado pričao.

— Kako je Ron? — upitao ga je Brett, namjerno mijenjajući temu razgovora.

— Danas mu je malo bolje, ali je očito da još neko vrijeme neće moći jahati. Mogli bismo ga posjetiti i ispričati mu novost.

— To sam ti baš htio predložiti — rekao je Brett.

Otišli su u brvnaru gdje je stanovao Ron. Ranjenik je spavao i oni su sjeli kraj postelje. Nisu ga htjeli buditi jer su znali da mu je san potreban. U prostoriji je bilo prilično vruće, pa se Ron sav oznojio.

Pet je odvezao maramu što mu je visila oko vrata i obrisao mu čelo. Raskopčao mu je košulju da bi mu olakšalo disanje.

Brett se trgnuo i problijedio. Oko Ronova vrata na kožnatoj vrpici je visio privjesak koji bi odmah prepoznao između tisuću drugih. Bio je to isti privjesak koji je vidio na Carolinu vratu. Doduše, ona ga je nosila obješena o zlatni lanac, ali to ništa nije mijenjalo na stvari. Pažljivo je primio smaragdni privjesak i pregledao ga. Više nije bilo nimalo sumnje: Ron je bio četvrti ubojica!

Možda to ipak nije bilo tako... Možda ga je kupio od razbojnika, pomislio je, a onda je zaključio da će mu Ron barem nešto više moći reći o čovjeku kojeg je tražio.

Ni Pat nije bio ništa manje iznenađen, samo što je njegovo iznenađenje bilo drugačije prirode.

— Tko bi rekao da Ron ima tako skupu stvarčicu. To mu je vjerojatno uspomena od neke djevojke iz mladosti — našmiju-

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

ljio se i vragolasto namignuo Brettu.

Ranjenik kao da je osjetio da nije sam. Tiho je zastenjao i pomaknuo se, a onda otvorio oči. Prvo je ugledao Pata, a onda mu je pogled kliznuo do Bretta. Radosno se nasmijao i promrmljao:

– Nemoj mi samo reći da si sredio Quenella?

Brett je kimnuo.

– Znao sam da si vraški momak, ali da si toliko vražji, to ipak nisam mogao pretpostaviti.

– Odakle ti privjesak? – hladno ga je upitao Brett.

Ron se trgnuo. U očima mu se zrcalio strah.

– Vjeruj mi, nisam mogao ništa promijeniti.

Pat je začuđeno pogledavao čas jednog, čas drugog.

– O čemu vi to pričate?

• Brett nije obraćao pažnju na njega. Gledao je Rona ravno u oči kao zmija kad promatra miša kojega upravo namjerava ščepati.

– Dakle, i ti si u tome sudjelovao?

Ron nije odgovorio. Kimnuo je i jezikom oblizao suha usta. U njegovim očima više nije bilo straha.

– Sheridan me je pronašao u nekom salunu u Omahi. U džepu sam imao još nekoliko centi. Predložio mi je lak poslić s dobrom zaradom. Vjeruj mi, nisam bio u situaciji da biram.

– Ubojstvo je ubojstvo, bez obzira na okolnosti – ljutito je rekao Brett.

– Potpuno se slažem s tobom, samo što mi Sheridan nije rekao da ćemo morati nekoga ubiti.

– Što ti je rekao?

– Da moramo zaplašiti nekog rančera. Ne bih pristao na to da mi nije bio potreban novac.

– Što je dalje bilo?

– Upoznao me s nekim sumnjivim tipovima. Mislim da su se zvali Chuck i Brook. Njih je vjerojatno upoznao na sličan način kao i mene.

– Pucao si na Ridgewaya i Carol?

Ron je odmahnuo glavom.

– Nisam ispalio ni metka. Ubio ih je Sheridan.

– Pa ipak si s tijela mrtve djevojke uzeo privjesak. To ti se nije gadilo? – odbrusio je Brett.

Pat je polako počinjao shvaćati. Zabuljio se u Rona i nešto promrmljao.

– Nisam to ja učinio nego Chuck.

– Kako se onda našao kod tebe?

Ron je uzdahnio i malo se pridigao.

– Prije napada je bilo dogovoreno da svatko od nas dobije dvije stotine dolara, ali nikad ih nisam vidio. Sheridan nam je rekao da je gazda ljutit jer postoji opasnost da istragu preuzme oblasni šerif. Stoga nam nije dao ni centa. Ona dvojica su se na to strahovito naljutila. Između sebe su podijelili onih nekoliko stotina dolara koje su pronašli kod Ridgewaya, a meni su dali ovaj privjesak.

– Što je bilo s lancem?

– Uzeo ga je Brook. Mislim da ga je zapio već prve večeri u Omahi.

– Kako to da si ostao na ranču? –animalo je Brett, koji je htio rasvijetliti događaj sa svih strana.

SUPERSTRIP BIBLIOTEKA

alan ford

**Svakih četrnaest dana nove duhovite
dogodovštine Grupe TNT koja je
osvojila čitatelje širom naše zemlje!**

Potražite na svim kioscima!

– Sheridan nam je ponudio posao. Rekao je da najbolje da pričekamo dok se gazda ne ispuše, a onda će vjerojatno promijeniti mišljenje. Druga dvojica su se samo nasmijala i rekala da imaju nešto bolje u vidu.

– Napali su Quenellovu ženu. Očito su namjeravali tražiti cijenu za nju.

– Kako si to saznao? – iznenadio se Ron.

– Vrlo jednostavno jer sam je ja spasio.

– Onda još zacijelo nisi znao da je Quenellova žena?

– Nisam. Inače vjerojatno ne bih ni prstom maknuo – priznao je Brett.

Ron je ponovo zamišljeno kimnuo.

– Što namjeravaš učiniti sa mnom?

– Izazvat ću te na dvoboj.

– Ne vjeruješ u ovo što sam ti ispričao?

– Vjerujem, ali to ništa ne mijenja na stvari. Bio si s Carolininim ubojicama a da ništa nisi učinio da joj pomogneš.

Ron je olakšano odahnuo. Čak se i nasmiješio.

– Lakše mi je kad mi barem to vjeruješ. Što se tiče dvoboja, ne moraš čekati da ozdravim.

– Kako to misliš?

– Možemo se odmah obračunati.

– Ne budite luđi! – prestrašeno je povikao Pat.

Ron ga je mrko odmjerio i viknuo na njega:

– Ti se u ovo ne miješaj!

Ponovo je pogledao Brett i molećivo rekao: – Ostavi me pet minuta da sam sa sobom raščistim neke stvari.

Brett je slegnuo ramenima.

– U redu, to ti ne mogu odbiti.

Ustao je i izišao iz brvnare. Ron je bijesno odmjerio Patu i prosiktao:

– To se odnosi i na tebe.

– Ali, Rone... – započeo je mladić no Ron ga je grubo prekinuo: – Tornjaj se odavde!

Pat se pokunjo, ali ga je poslušao. Izišao je i pridružio se Brettu koji je nervozno pušio.

– Nećeš valjda pucati u ranjenika? – prijekorno ga je upitao.

Brett se dvoumio upravo zbog toga pa ipak je odgovorio:

– Hoću!

– Ako to učiniš, bit ćeš isti kao i oni.

– Baš me briga. Jedino mi je stalo do osвете. Oko za oko!

– Onda ćeš se morati najprije sa mnom obračunati!

Bretta je iznenadila njegova odlučnost. Znao je da momak ozbiljno govori. Neko se vrijeme dvoumio, a onda je mrzovoljno procijedio:

– Nosite se obojica do vraga! Pričekat ću dok ne ozdravi.

Pata je razveselio njegov odgovor. Prišao mu je i srdačno ga potapšao po ramenima.

– Malo je trebalo da se razočaram u tebi. Ovako si dokazao da si iznad običnih ubojica.

– I to mi je neka utjeha – promrmljao je Brett.

Ušao je u brvnaru da Ronu saopći novost. Nekoliko puta je zatrepao dok mu se oči nisu privikle na polumrak koji je vladao u prostoriji, a onda je iznenađen zastao. U Ronovoj je ruci ugledao revolver.

Tako nešto sam mogao i očekivati, prostrujilo mu je mozgom i munjevito se bacio u stra-

REDAKCIJA
ROMANA I STRIPOVA
VJESNIKA

LASO

Svaki
tjedan

EVA

Svakih
14 dana

erotika

Svakih
14 dana

SUPERSTRIP

Svakih
14 dana

Tom i Jerry

Svakih
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

SIRIUS

Svakog
5. u mjesecu

MAGAZIN

Izlazi
povremeno

erotika

Svaki mjesec

nu. Dok je padao, izvukao je oružje i zapucao. Ron je ispuštio revolver i klonuo na jastuk.

Odmah zatim u kolibu je uletio Pat. Odmah je shvatio što se dogodilo.

— Kojot uvijek ostaje kojot — bijesno je rekao Brett.

Pat nije odgovorio. Prišao je mrtvacu i uzeo revolver. Osloboodio je bubanj i zgranuto se zagledao u nj.

Brett je naslutio da nešto nije u redu, prišao mu i upitao ga:

— Što se dogodilo?

— Pucao si na nenaoružanog čovjeka.

— Ne pričaj koješta. Zar nije držao revolver — naljutio se Brett.

Pat je kimnuo i tužnim glasom rekao:

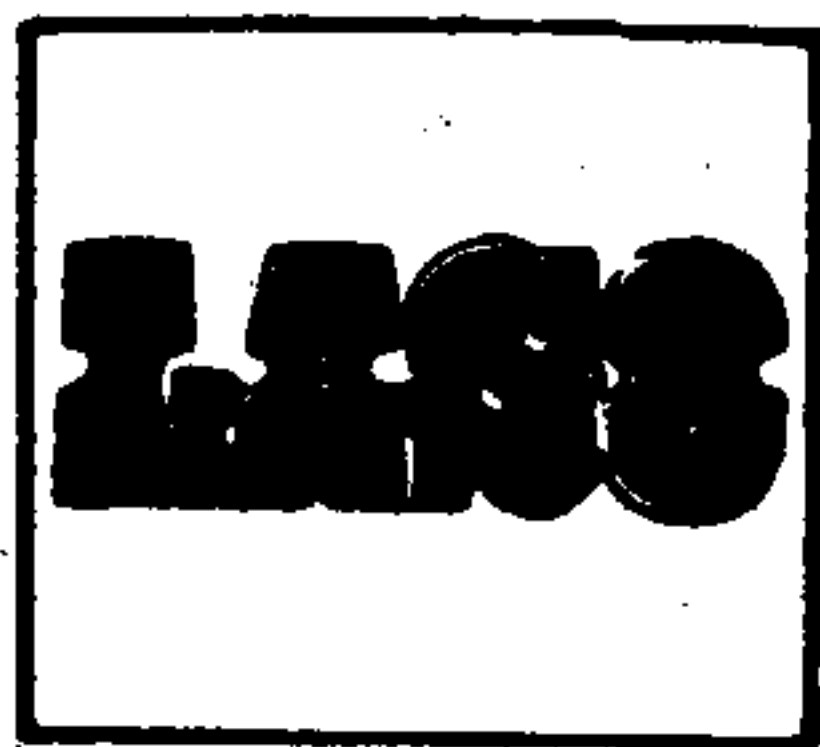
— Jest, ali prazan. Namjerno je dopustio da ga ubiješ!

KRAJ

U PRIPREMI

Gordan F. Uvalde:

KOLJAČ S MISSOURIJA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

REDAKCIJA
ROMANA I STRIPOVA
VJESNIKA

LASO

LVA

erotika

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

LM

SIRIUS

MAGAZIN

erotika

Svaki
tjedan

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

Svakog
5. u mjesecu

Izlazi
povremeno

Svaki mjesec